

1932

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΤΟΜΟΣ 39^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

*Αγγελμα (τό) της 'Αναστάσεως (με εικόνα)	σελ. 265	*Αποτελέσματα 41ης Κυριακής της Διαπλάσεως	σελ. 313, 321
*Αγωνίες...	603	*Αποτελέσματα του Δημοψηφίσματος προς ανακήρυξιν Πρωτοδιαπλάσπουλο και Πρωτοδιαπλάσπουλας	538
*Αετός (δ) ως εθνόσημο	375	*Αποτελέσματα Δημοψηφ. των ψευδωνύμων του 1931	586
ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:		*Αποτελέσματα Διαγων. Διηγήματος	550
*Αεροπορία, σελ. 236.—'Αθροισμὸν (τό) φῶς, 68.—'Αθηναίος (δ), 140.—'Αθηναῖοι πού δὲν ἀνέβηκαν ποτὲ στὴν 'Ακρόπολιν, 308.—'Αριστοεῖς (οἱ), 284.—'Αρνάκι (τό), 296.—Βαβυλωνία (ἡ), 247.—Γιορτὴ (ἡ) τοῦ βιβλίου, 92.—Γραμματικὴ, 524.—Δρόμος (δ), 464.—22 Μαρτίου—25 Μαρτίου, 200.—Εἰρήνη, 128.—'Εκατὸ γάτες, 105.—'Ελληνίδα (ἡ) πού ἤξερε τὸν 'Όμηρο, 596.—'Ενα ἔργο πολιτισμοῦ, 164.—'Ενα λεπτότατο ζήτημα, 152.—'Ενα μυστικόν, 476.—'Εφσυχέτες, 512.—Θεὸς 'Όνειρος, 187.—Θεομηνίς, 608.—Θερμὴ (ἡ) ὥρα, 380.—Θρησκεία καὶ ἐπιστήμη, 8.—Κυνοκομεῖο (τό) 368.—Μία ἡμέρα δική μου, 116.—Μία παράσταση, 212.—Μία ὥρα γιορτῆς, 560.—Μικρὸς (δ) στρατός, 500.—Μίνι-Μάουζ, 176.—'Όλα κανεῖς τὰ συνηθίζεις, 404.—'Όλοι ζωῶφιλοι, 392.—'Όρφανοτροφεῖον (τό) Χατζηκώστα, 20.—Παιδιά καὶ γιατροὶ, 416.—Πάντα ὅεῖ, 224.—Πάσχα καὶ πρωτομαγιά, 272.—Πόλεμος (δ) τοῦ μέλλοντος, 80.—Πολιτισμός, 452.—Πόρσις (ἡ) καὶ ὁ Σάββας, 572.—Προέδρις, 32.—Πρωτοχρονιάτικος, 56.—Πῶς περνοῦν τίς διακοπές, 428.—Σουρὴς (δ), 344.—Στέγη (ἡ), 488.—Στὴ Χαλκιδικὴ, 536.—Τί γίνεται καὶ στὸς 'Αθήνας, 356.—Τράκ, 440.—Φέριμος (Παναγιώτης Ι.) 548.—Φουτουρισμός, 332.—Χριστοῦγεννα, 44.—Χρυσάφης (δ) 584.		*Απὸ τὴ φύση	559, 562, 571, 579, 595, 603
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ: σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.		*Απὸ τὸν Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας: (με 13 εἰκόνες)	559, 571, 579, 595, 603
*Αναμνήσεις	332	*Απ' τὰ παιδικὰ μου	268
*Αναχώρηση (ἡ) τοῦ ἀδελφοῦ	387	*Απρόσκλητοι συνοδοιπόροι	260
*Αν δὲν ἐπρωγε ἡ Εὔα τὸ μῆλο	101, 111	*Αστέρω κινηματογραφικὸς ἀστὴρ	508, 519
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	*Αφὸς (δ) βιολιτζῆς	399
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	*Αφὸς πέσει ἡ αὐλαία (με εἰκόνα)	522
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	*Αφὸς πέσει ἡ αὐλαία (με εἰκόνα)	421, 436, 448
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ: Μυθιστόρημα ὑπὸ MARK TWAIN (με 37 εἰκόνες εἰς τὰ φύλλα 1—52)	450, 460
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ: Μυθιστόρημα ὑπὸ HENRI JEANNE (με 51 εἰκόνες) εἰς τὰ φύλλα 32—52	352
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	Γαλάζιο (τό) μπαλόνι	208, 217, 232
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	Γαλάζιο (τό) πουλὶ (Δραματάκι μονόπρακτο)	446
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	Γενέθλια (τὰ) μου	77
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	Γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί	98
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	Γιὰ νὰ πάη στὴ λίμνη	290, 302, 322
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	Γιατὶ δὲν ἐγινε στρατηγὸς	376
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	Γιορτὴ (ἡ)	136, 147
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	Γριὰ (ἡ) τοῦ νεκροταφείου	412
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	Δεσποινὶς (ἡ) πεισματάρη	
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:	
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	257ος Διαγων. (Δύσεων)	10
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	258ος Διαγων. (Δύσεων)	166
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	259ος Διαγων. (Δύσεων)	167
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	260ος Διαγων. (Δύσεων)	323
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	261ος Διαγων. (Δύσεων)	478
*Ανέκδοτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος	507	33ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος	610

Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1922	σελ. 598	Μὲ τὴν οὐρίτσα του (Λαϊκὸς μῦθος)	σελ. 137
Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυξιν Πρωτοδιαπλάσπουλου καὶ Πρωτοδιαπλάσπουλας τοῦ 1932	598	Μετριοφροσύνη	339
*Ερώτησις γιὰ τὴν 42α Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως	321	Μικρὰ χωριά	471
Εὔσημα τοῦ 1932	619	Μικρὲς ἱστορίες	618
Μικρὸς Διαγωνισμὸς 'Εκθέσεως	418	Μικρὴ (ἡ) παρηγορήτρα	4
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς	430	Μικρὸς (δ) καπετάνιος (με 3 εἰκόνες)	235
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας	166	Μικρὸς (δ) μουσικὸς	566
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Κρυπτογραφίας	418	Μικρὸς (δ) προδότης	534, 544
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων	430	Μικρότερος (δ) δημοσιογράφος τοῦ κόσμου (με 1 εἰκόνα)	362
Πένταθλον (τό) τοῦ 1932—1933	573	Ναυτόπουλο (τό)	125
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Στίξεως	418	Νεα (τὰ) τοῦ 1933	619
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Τυπογραφικῶν Λαθῶν	418	ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ:	
Δύο (οἱ) γρεναδιέροι	533	*Ανάγνωσμα γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά (με 25 εἰκόνες) εἰς τὰ φύλλα 1—11	
Δύο (οἱ) καλύτεροι	220, 230	Νεμρὸς	388
Δύο παιδάκια στὸ δρόμο	172	Νησί (τό) τῆς χαρᾶς	580
Δύο τριανταφυλλάκια	265, 280	Νίνα ἡ καὶ ὁ μπάριμπαρ της	64
ΑΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ: Μυθιστόρημα ὑπὸ MARGUERITE BOURGET (με 43 εἰκόνες) εἰς τὰ φύλλα 1—31		Ντέμης (δ)	100
ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ:		*Ὁλυμπιονίκης (με 4 εἰκόνες)	246, 258
Λίτσα Χ. Βούρλα, σελ. 260.—Κανέλλος Γεωργαντέλλης, 260.—Γιασεμὴ Καραγκούνη, 320.—Χρυσούλα Καραγκούνη, 320.—'Ελλη Ι. Νικολετοπούλου, 260.—Πόπη Γ. Παναγιούλα, 260.—'Ιωάννης Φυρίος, 320.		*Ὅσο μπορεῖ	124
Εἰκόνες γατιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ,	175	Ὁδρασιματάρη	304
Εἰκόνες παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, 25 61, 79, 103, 151, 199, 217, 241, 277, 337, 354, 367, 409, 421, 433, 450, 474, 505, 535, 577		Παιγνίδια γιὰ τίς διακοπές (με 4 εἰκόνες)	436
*Εκατὸ φλουριά	89	Παιγνίδια στὸ νερό	365
*Εκτακτοὶ Διαγωνισμοὶ γιὰ τὸ καλοκαίρι	418, 430	ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ:	
*Ενα δύσκολο πρόβλημα	548	Δράκος (δ) καὶ οἱ ἀλεπούδες, σελ. 531.—Κουκούτσι (τό) τοῦ κερασιοῦ, 243.—Κρίνος (δ) καὶ ἡ πεταλούδα, 207.—Λαγὸς καὶ σκουρὸγίτης, 116.—Λιοντάρι (τό) ὁ λύκος καὶ ἡ ἀλεπού, 350.—Λύκος (δ) καὶ ὁ σκύλος, 20.—Μαῖμου (ἡ) καὶ ἡ γάτα, 435.—Μαντρόσκυλλο (τό) καὶ τὸ βῶδι, 76.—Πεταλούδα (ἡ) καὶ ἡ μέλισσα, 521.—Ποταμᾶκια (τὰ), 170.—Προβάτινα (ἡ) καὶ ὁ σκύλος, 363.—Συννεφιά (ἡ) καὶ ἡ ξαστεριά, 483.—Τυφλὸς (δ) καὶ ὁ παραλυτικὸς, 543.	
*Ενα ἀστὴρ πάνω σ' ἀκέφαλο σῶμα	472	Παιδιά (τὰ) φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιά (με 1 εἰκόνα)	547
*Ενας φαντασιώδης ὑπολογισμὸς	116	Παιδιά τοῦ χωριοῦ	364
*Ενὼ μὴ καμπάνα σημαίνει	603	Παιδικὴ (ἡ) ἀστυνομία (με 3 εἰκόνες)	289
*Εξαφάνισις	79, 88	ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—52	
*Επιλογοὶ	175	Παλιό (τό) καράβι	496
*Επιστροφές	592	Πᾶν ὅ,τι λῶμπε δὲν εἶναι χρυσὸς	556
*Ετοί εἶναι ὁ κόσμος	149	Πάσχα (τό) τῆς γαλιᾶς	256
Ζακελίνα (ἡ) καὶ ὁ Μίρος (ὑπὸ 'Ανατὸλ Φράνς με 1 εἰκόνα)	54	Πασχαλιὰ (ἡ)	184, 199
Ζυγὰ ἢ μονὰ (παιγνίδι)	352	Πᾶν νὰ κάψω τὴ θάλασσα	341
Ζὺλ (δ) συναντᾷ τὸν ἐχθρὸ (με 1 εἰκόνα)	209	Πένταθλον (τό) τοῦ 1932—1933	573
Ζωολογικά	351	Περίεργα τοῦ Μανωλάκη	521
Θάνατος (δ) μᾶς γάτας	424	Πέτρος (δ) (Χριστουγεννιάτικο διήγημα)	37
Θάνατος (δ) τῆς γαλιᾶς	555	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ: σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—52	
Θαῦμα (τό)	532	Πορτραῖτο (τό) τῆς μαμμᾶς	411
Θαῦμα (τό) τ' ἄη Νικόλα (με 1 εἰκόνα)	282	Ποτὲ	65
Θαυμαστὸ (τό) καράβι (Σικελιανὸ παραμῦθι)	568, 579, 592	Πορνόρα (ἡ)	337
ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ: 'Ανάγνωσμα γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά (με 95 εἰκόνες) εἰς τὰ φύλλα 12—47		ΠΡΑΚΤΙΚΑ:	
*Ιστορία (ἡ) τοῦ χωριάτη πού βρῆκε τὸ θησαυρὸ τοῦ Κύρου (με 2 εἰκόνες) (Περσικὸ παραμῦθι)	349, 365	*'Ακυστο χαρτί, σελ. 41.—'Ημερολόγιον τῆς τσέπης γιὰ 999 χρόνια (με 3 εἰκόνες), 149.—Μία φτηνὴ κανδήλα, 32.—Μικροσκοπία, 65.—Πῶς καίταται ἡ ζάχαρη, 80.	
Καβαλλιέροι (οἱ) τοῦ πολέμου	25, 38, 52, 64	Πρόσκλησις τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1933	574
Καὶ στίς ψυχές 'Ανάστασις (Πασχαλινὸ διήγημα)	254	Πρῶτες (οἱ) ἀνησυχίες	593
Καλάθι (τό) καὶ τὸ τόπι (Παιγνίδι με εἰκόνα)	392	Πρώτη (ἡ) γνωριμία με τὸ σχολεῖο,	160, 171
Καλλιτέχνης (δ) (με 1 εἰκόνα)	17	Πρωτοχρονιά (ἡ) τοῦ Δελφίνου	53
Καραβέλλα γιὰ καράβι;	219	Πρωτοχρονιάτικον πάθημα	87
Καράβια πού φεύγουν	485	Πύρινο (τό) βραχιόλι	196
Κατάρη (ἡ) τοῦ τραγουδιστῆ	76	Πῶς ἀνατρέφουν τὰ κορίτσια (Παραμῦθι)	473
Κατὰ τοῦ εὐεργέτου	146	Πῶς ἀσφαλίζεται τὸ δάνειο	341
Κεράσια (τὰ)	401, 412	Πῶς ἐγίνε τὸ πρῶτο ἄγαλμα τῆς Παναγίας	173
Κι' ἄλλος φαντασιώδης ὑπολογισμὸς	128	Πῶς ἐχάρισα στὸν καλὸ Θεὸ τὴ κυριακάτικη πόλκα μου	61
Κλόουν (δ) καὶ ὁ σκύλος του (με 12 εἰκόνες)	223	Πῶς πῆγε ἀδικοθάνατο τὸ κατσικάκι	113, 122
Κοκέττα (ἡ)	292	Σάκχα (ἡ) τῆς Ματίνας	520
Κοτόπουλο (τό) ἡ γάτα καὶ τὸ στὸρ (με 9 εἰκόνες)	85	Σαπουνόφουσα καὶ λαμπιόνι	199
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ:		ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ: σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—52	
41η Κυριακὴ (με 7 εἰκόνες)	313	Σκέψεις	437
Λιτανεία (ἡ) τοῦ Φώσκολου	328, 349	Σπῆρος (δ) τοῦ μινάρη	83
Λουλούδια (τὰ) (Μῦθος)	485	Σπουργίτης (δ) καὶ τὰ χελιδόνια	110
Μαγικὲς εἰκόνες	114, 307, 402, 463	Στὸ νησί	389
Μαζὶ με τὸ φεγγάρι	329	Συμπόνια	400
Μαϊστράλι	135	Συνάντησις	184
Μαλωμένα ἀδέρφια	556	Συνείδησις (ἡ) τοῦ σκύλου	197
Μάριος	461		
Μαρκία (ἡ) (Σὰν παραμῦθι)	16, 29		
Μάρκ Τουαῖν (Προσωπογραφία)	565		
Μάστερο-Παῦλος καὶ τὰ παιδιά του	544		
Μάτι καὶ αὐτὶ (Λαϊκὸς μῦθος)	5		
Μεταξοσκώληκες	377		

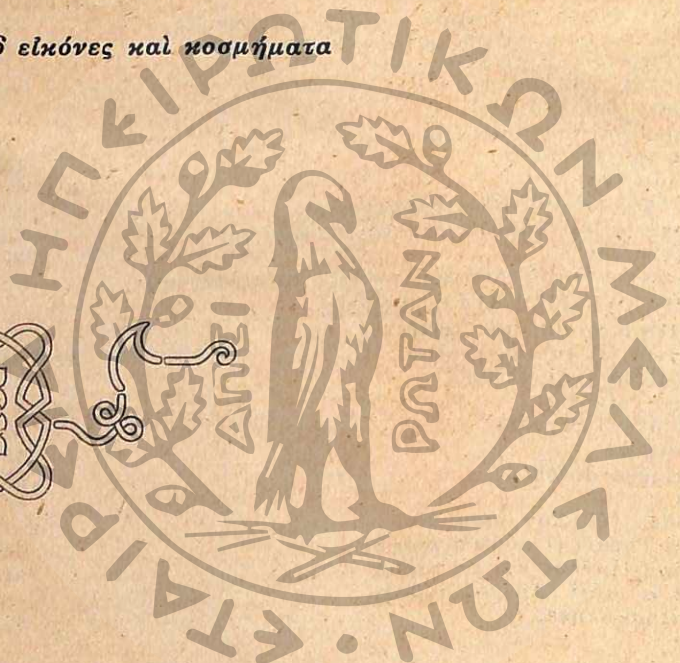
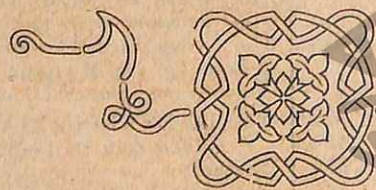
Ταξίδι (τὸ) τῆς θείας	Σελ.	Φτωχὰ παλιὰ φορεματάκια	Σελ.
Τσαρλατάνος γιατρός	338	Χέρι (τὰ) τῆς μαμμᾶς	459
Τῶρινά ταλέντα καὶ μέλλοντα ἐπαγγέλματα (μὲ 6 εἰκόνες)	495	ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ : Ἀποτυχημένοι (οἱ) σελ. 200.—Δὲν εἶναι	244
Ἵπουργεῖον (τὸ) τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὴν Διάπλασιν ὡς	121	αὐτός... 51.—Δύο ψεύταροι, 584.—Εἶμαι σπῖτι, 172.	
ἐλευθέρων ἀνάγνωσμα εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους	250	—Καλαμπούρι (τὸ) τοῦ παπᾶ, 127.—Μὲ τρόπο, 86.—	
Φάντασμα (τὸ)	414	Σουλτάνος (ὁ) κι' ὁ μαθητὴς, 5.	40
Φασόλια—Rérétez	234	Χριστουγεννιάτικη χαρὰ	484
Φεύγοντας	112	Χτύπημα καὶ τέχνασμα	423
Φίδι στὸ ξενοδοχεῖο (μὲ 6 εἰκόνες)	18	Χωρισμός (ὁ)	

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀγιόκλημα	σελ.	Κλαίω	σελ.	Παιδιοῦ (τοῦ) ἡ πρώτη λύπη	σελ.
Ἀηδόνι καὶ γεράκι	471	Κλωνάρια ἀμυγδαλιᾶς	518	Παλιὰ πράγματα	123
Ἀνάβαση	560	Κόρη (ἡ) τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Δράκοντα	148	Παράπονο (τὸ) τοῦ ξύλου	27
Ἀναμονή	248	Κούνια (ἡ)	483	Πατρίδα μας	364
Ἀπογευματινὴ	75, 507	Κύρ (ὁ) Μέντιος	410	Πετεινάρι καὶ χῆνος	197
Βαρκούλα	92	Μαργαρίτα	579	Πουλι δίχως φωλιά	339
Βράδυ στὸ βουνὸ	128	Μικρὸ τραγοῦδι	15	Προσευχή	554
Βροχή	162	Μικρούλης (ὁ) Ἀριστείδης	458	Πρώτη φορὰ	3
Βώδια κι' ἀμάξι	63	Μοιάσε τους	531	Πρῶτο (τὸ) δάκρυ	99
Βῶλος (ὁ) καὶ ἡ κλωστή	560	Μύλος (ὁ)	236	Σοφία Σειράχ	404
Γυρισμός	176	Νανούρισμα	194	Σοφὸς (ὁ)	140
Δεῖλι (τὸ)	138	Νύχτα (ἡ)	494	Σπῖνος κι' ἀνεμώνη	110
Δέντρο (τὸ) τῶν ψυχῶν	356	Νύχτα (ἡ) τοῦ Μάρτη	327	Στάκρογαλι	386
Διάλογος	39	Νυχτώνει	186	Στὸ μακρινὸ τὸ δρόμο του	102
Ἑσπερινὸ	260	Ὁρφαναύλα	270	Στὸ φεγγάρι	207
Ἑσπερινὸς (ὁ)	426	Παιδιὰ καὶ ποδήλατο	224	Φθινόπωρο (τὸ)	173
Ἴππος καὶ ἵπποκόμος	277	Παιδί	470	Χαρὰ (ἡ)	543
Καλὲ ἅγιε Βασίλει	593	Παιδι καὶ γαλιάντρα	113	Χριστούγεννα	65
Κινητὲς ἐορτὲς	49	Παιδί (τὸ) τοῦ δρόμου	464	Χρυσὸ (τὸ) κλουβί	37, 56
	124		296		183

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 406 εἰκόνες καὶ κοσμήματα

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρὰσχόν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 100. Ἐξά-
μηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ.
50. — Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων
ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθήναι 5 Δεκεμβρίου 1931

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 1

ἜΔΙΟ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ. Μυθιστόρημα ὑπὸ Marguerite Bourget
Μετάφραση ὑπὸ Βασούλας Κ. Μπουρνιά

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἄνω-κάτω ἦταν ἐκεῖνη τὴν ἡμέ-
ρα ὁ πύργος τῶν ντέ Λαρόκ. Ἄσυ-
νήθιστη κίνηση βασιλεὺς
στὴν ἀρχοντική κατοικία.
Ὑπηρετές μὲ στολὴ καὶ μὲ
ἀσημένιους δίσκους στὰ χέ-
ρια, πηγαίνοντο ἐρχόμενοι βια-
στικοί, μέσ' στοὺς πολυτε-
λεῖς διαδρόμους. Ἀμέτρη-
τα αὐτοκίνητα ἦταν σταμα-
τισμένα μπρὸς ἀπ' τὴν σιδε-
ρένια πύρρα τοῦ πάρκου.
Κυρίες μὲ ὁμορφες τουαλέ-
τες, παιδάκια ντυμένα μὲ
πολύχρωμα κοστούμια, ἔ-
βγαιναν ἀπ' αὐτὰ καί, βια-
στικά-βιαστικά χάνονταν στὸ
μεγαλόπρεπο χῶλλ.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα εἶχε
κιάλας γεμίσει μὲ τὸν ἐκλε-
κτότερο κόσμον. Στὸ βάθος
τῆς βρισκόταν μιὰ μικρὴ ἑ-
ξέδρα, στολισμένη μὲ ὠραῖα
φυτὰ, πού τὰ μισοσκέπαζε
τὸ κόκκινο βελούδο τῆς αὐ-
λαίας· γιατί ἐπρόκειτο νὰ
δοθῇ μιὰ μικρὴ θεατρικὴ
παράσταση, πού εἶχαν διορ-
γανώσει οἱ ἀνεψιὲς κι' οἱ φί-
λες τῆς πυργοδόποινας.

Μέσα σὲ μιὰ θρησκευτι-
κὴ σιωπῇ, ἀληθινὰ κολα-
κευτικὴ γιὰ τοὺς νέους καλ-

λιτέχνες, τρία κουδουνίσματα ἀκού-
στηκαν.

Τὸ κοινὸ χειροκροτοῦσε μ' ὅλη
τοῦ τῆ δύναμη, καὶ μὲ μεγάλῃ ἀνυ-

πομονοῖα περίμενε τὴν «παράστα-
ση», τὸν περίφημο μεσαιωνικὸ θρόνο,
πού τόσο τοὺς εἶχαν ἐκ τῶν προτέ-
ρων ἐπαινέσει οἱ μικροὶ καλλιτέχνες.

Τὰ καλογραμμένα προ-
γράμματα ἀνήγγελλαν αὐτὸ
τὸν ἐλκυστικὸ τίτλο:

Ἡ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑ

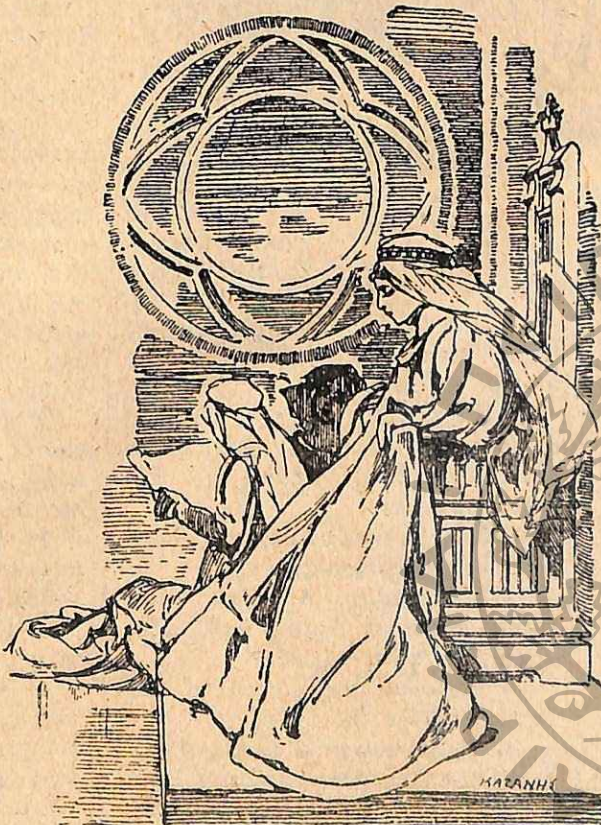
Δραματάκι μονόπρακτο, μεσαιωνικῆς
υποθέσεως.

Ἡ βαρεῖα κουρτίνα ση-
κώθηκε σιγά-σιγά, κι' ἔνας
ψίθυρος θαυμασμοῦ ἐξέφυγε
ἀπ' τὰ στόματα ὧλων.

Στὴν βεράντα ἐνὸς γοθτι-
κοῦ πύργου, — τί ὁμορφα πού
εἶχαν ζωγραφίσει τὰ σκη-
νικά, — ἦταν μαζεμένα καμ-
μιὰ δεκαριά κοριτσάκια, μὲ
πολύχρωμα φορέματα τοῦ
παλιοῦ καιροῦ· ἀλλὰ ἔγνε-
θαν, ἀλλὰ διάβαζαν, κι' ἄλ-
λα ρέμβαζαν καθισμένα ἀ-
ναπαυτικά σὲ μεταξωτὰ μα-
ξιλάρια.

Μὲ τίς μακριὰς τοὺς φού-
στες, γαλάζιες, μαδιές, ρόζ,
ἐμοιαζαν μ' ἕνα ζωντανὸ
μπουκέτο. Ἐκεῖνη ὁμοῦ πού
τραβοῦσε τὴν προσοχὴ ὧ-
λων, ἦταν ἡ ἴδια ἡ πριγκί-
πισσα Ρόζα.

Ἀληθινὰ, ἡ δεσποινίδα ντέ
Λαρόκ εἶχε πολὺ καλὴ ἰδέα,
νὰ διαλέξῃ τὴν ξανθὴ αὐτὴ

«Ἐνόμιζες πῶς ἦταν μιὰ πραγματικὴ πριγκίπισσα...»
(Σελ. 2, στ. α'.)

μικρούλα για το ρόλο της ήρωϊδας. Τ' άλλα κοριτσάκια, μ' όλα τὰ μακρυὰ φουστάνια και τις πουδραρισμένες περρούκες τους, φαινόταν ότι ήταν μασκαρεμένα, ενώ αυτή ήταν μιὰ αληθινή βασιλοπούλα του παραμυθιού. Το βελουδένιο της φουστάνι κι' οι ξανθές με μαργαριτάρια πλεγμένες κοτσίδες της, νόμιζες πώς ήταν τὰ καθημερινά της ρούχα· τὰ φορούσε με τόση ἀφέλεια, δὲν φαινόταν νὰ τὴν ἐνοχλοῦν καθόλου, καὶ καθὼς ἦταν καθισμένη στὸ σκαλιστὸ θρόνο της, εἶχε τόση ἀρχοντιά, τόση μεγαλοπρέπεια, πὺν νόμιζες πὼς ἦταν μιὰ πραγματικὴ πριγκίπισσα.

«Επαίξε με μιὰ καταπληκτικὴ ἀλήθεια...» (Σελ. 2, στ. α').

Στὴν ἀρχὴ εἶχε σαστίσει καὶ ἡ μελωδικὴ φωνὴ της ἔτρεμε λίγο καθὼς πρόφερε τις πρώτες λέξεις· ἀμέσως ὅμως συνήλθε καὶ ἄρχισε νὰ παίξει τόσο καλά, πὺν δύσκολα θὰ τὴν ξεχώριζε κανεὶς ἀπὸ μιὰ ἀληθινὴ ἡθοποιό. Δὲν σκεπτότανε τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ ρόλο της ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Τὸν ἐνωθε κι' ἐπαίξε με μιὰ καταπληκτικὴ ἀλήθεια γιὰ ἓνα παιδί.

Τὰ μελαγχολικὰ λόγια τῆς μικρῆς πριγκίπισσας, πὺν οὐτε τὰ πλούτη, οὐτε οἱ τίτλοι μποροῦν νὰ παρηγορήσουν γιὰ τὴν ὁρφάνια της, καταλάβαινε κανεὶς πὼς τὰ ἐνωθε καὶ πὼς ἡ ἴδια ἡ καρδιά της τὰ τόνιζε.

Μιὰ γλυκεῖα μουσικὴ ἀκούστηκε σὲ λίγο καὶ τὰ κορίτσια τοποθετήθηκαν γιὰ τὸ χορὸ. Ὅλα αὐτὰ τὰ

παιδάκια ἦταν χαριτωμένα, κανένα ὅμως δὲν ἔφτανε τὴν πρωταγωνίστρια.

Μὲ μιὰ σοβαρὴ εὐγένεια ἀριστοκρατίσας πὺν πρωτοπαρουσιάζεται στὴν αὐλή, ἔκανε ὑποκλίσεις κι' εὐχαριστοῦσε.

Δυνατὰ χειροκροτήματα ἐπνίξαν τις τελευταῖες νότες τῆς μουσικῆς, γρήγορα ὅμως ξανάπεσε ἡ σιωπὴ, γιατί δὲν ἤθελαν νὰ χάσουν οὐτε μιὰ λέξη ἀπ' τὸ ἄμωρο δράματάκι. Εἶχε κινήσει δλονὺν τὸ ἐνδιαφέρον ἡ συγκινητικὴ αὐτὴ παράσταση.

Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα ἐβρισκε στὸ τέλος τοῦς γονεῖς της. Ἡ νεαρὴ πρωταγωνίστρια ἔ-

παίξε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ, τὰ ὠραία καὶ ἐξυπνα μάτια τῆς ἔλαμπαν σὰν ἀστέρια, καὶ λέγοντας τὰ τελευταῖα λόγια, τὰ μάτια τῆς ἐγέμιζαν δάκρυα ἀληθινά.

Οἱ θεατὲς ἦταν ὅλοι ἐξαιρετικὰ συγκινημένοι καὶ ἐξέσπασαν σ' ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα.

Αὐτὴ ἡ μικρούλα μ' ἔκανε νὰ κλάψω, ἔλεγε μιὰ νεαρὴ κυρία στὴ διπλὴν της.

— Τί ταλέντο! τί καλλιτεχνικὴ ιδιοσυγκρασία! εἶναι ἀπίστευτο γιὰ

τὴν ἡλικία της! φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι προικισμένο με πολλὸ πνεῦμα καὶ καρδιά.

— Καὶ τί καλοσύνη! τόσο ἔμωρη, με τόσο ταλέντο καὶ δὲν φαίνεται νὰ τῷ παίρει πάρεϊ διόλου ἀπάνω της. Ἐξέρετε πὼς λέγεται;

— Κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἐρώτηση ἀκριβὼς ἤθελα νὰ σὰς κάνω.

— Τί ἐρώτηση, ἀγαπητέ μου; εἶπε ἡ κυρία ντὲ Λαρόκ, καθίζοντας κοντὰ στὶς φίλες της.

— Τὸ ὄνομα τῆς μικρούλας, πὺν ἐπαίξε τὸ ρόλο τῆς Ρόζας

— Νὰ σὰς ἐκανοποιήσω, φίλες μου· ἡ Ρόζα στὴν πραγματικότητά λέγεται Ἐδὶθ ντὲ Φερλάκ, ὁ πατέρας της εἶναι Γάλλος, ἡ μητέρα της ὅμως ἀνήκει σὲ μιὰ καλὰ ἀριστοκρατικὴ ἀγ-

γλικὴ οἰκογένεια. Γιὰ νὰ σὰς δώσω νὰ καταλάβετε, σὰς φέρνω ἓνα μικρὸ παράδειγμα: ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς οἰκογενείας τοῦς λέγονται Ἐδὶθ ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Καρόλου τοῦ Ιου. Φαντασθῆτε!

— Τί καλὰ ἀριστοκρατία! θαύμασε ἡ νεαρὴ κυρία. Ἄν ἡ μητέρα εἶναι τόσο χαριτωμένη ὅσο κι' ἡ κόρη, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὴ γνωρίσω.

— Ἡ κυρία ντὲ Φερλάκ εἶναι μιὰ θαυμαστὴ γυναῖκα, ἀπὴντησε μελαγχολικὰ ἡ κόμησσα ντὲ Λαρόκ, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσω δυστυχῶς νὰ σὰς τὴ συστήσω, γιατί λείπει, πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, στὴν Ἰνδοκίνα!

— Γιατί; ρώτησε ἡ νεαρὴ κυρία.

— Ἀκούστε τὴν ἱστορία τῆς μικρούλας, ἀφοῦ σὰς ἐνδιαφέρει. Πᾶνε 14 χρόνια ἀπὸ τότε, λίγο μετὰ τὴ γέννηση τῆς Λίζας, ὅταν οἱ ντὲ Φερλάκ βρέθηκαν ἀξαφνα οἰκονομικῶς κατεστραμμένοι. Τότε τοῦς παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ξαναφτιάσουν τὴν περιουσία τοῦς φεύγοντας γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα. Ἐφυγαν. Δυστυχῶς οἱ δουλειές τοῦς δὲν πῆγαιναν ἀπ' τὴν ἀρχὴ καλά. Ἐμειναν ἐκεῖ καὶ φυτοζωοῦσαν, χωρὶς νὰ χουν οὐτε τὰ ἐξόδα ἐνὸς ταξιδιοῦ ὡς τὴ Γαλλία, γιὰ νὰ ἴδουν τὸ παιδί τοῦς, πὺν ἔχουν νὰ τὸ ἴδουν ἀπ' τὸν καιρὸ πὺν ἦταν 10 μηνῶν.

— Τί φοβερό, Θεέ μου! καὶ γιατί δὲν τὸ πῆραν μαζί τοῦς;

— Εἶναι πολὺ ντυλικάτη καὶ τὸ ἄσχημο κλῖμα ἐκεῖ κάτω, ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἐσκότωνα. Φαντασθῆτε ὅτι δὲν μπόρεσε ν' ἀνῆξῃ στὴ ζωὴ τοῦ σχολείου καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν τραβήξουν· τώρα ζῇ μόνο με τρεῖς παλιούς καὶ πιστούς ὑπηρέτες στὸν πύργο τοῦ Φερλάκ, τὸ μόνο πὺν κατόρθωσαν με χίλια βάρανα νὰ σώσουν ἀπ' τὴν κολοσσιαία τοῦς περιουσία. Καὶ καθὼς εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη, ὑποφέρει πολὺ ἀπ' τὸ χωρισμὸ τῶν δικῶν της, πὺν τοῦς λατρεῖ, χωρὶς νὰ τοῦς γνωρίζῃ.

Οἱ δυστυχισμένοι Φερλάκ ἐθυσίασαν τὸ πᾶν γιὰ νὰ τῆς δώσουν μιὰ καλὴ μόρφωση καὶ ἀνατροφή. Πολλές φορές τὴν ἐβδομάδα πηγαίνει σ' ἐν' ἀνώτερο Παρθεναγωγεῖο καὶ παρακολουθεῖ μαθήματα. Εἶναι ἐξαιρετικὰ μορφωμένη γιὰ τὴν ἡλικία της.

— Κι' οἱ γονεῖς της δὲν σκέπτονται νὰ γυρίσουν;

— Ἀκούστε λοιπὸν καὶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας! Ὁ Θεὸς στὸ τέλος τοῦς λυπήθηκε καὶ τοῦς ἐκανοποίησε γιὰ τοῦς κόπους τοῦς. Πᾶνε ἔξῃ μῆνες τώρα, πὺν ὁ κόμης ντὲ Φερλάκ ἀνακάλυψε σὲ μιὰ παχὺδα τῆς Μαλάκας τὸν περίφημο θησαυρὸ τοῦ Βα-

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Μὲ γνωρίζετε;— Τὰ περσινὰ παιδάκια τῆς Διαπλάσεως, ὡ, με γνωρίζουν πολὺ καλά! Καὶ μάγαποῦν μάλιστα. Τὰ καινούργια ὅμως, τὰ φρεϊνά, ὄχι. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ συστηθῶ.

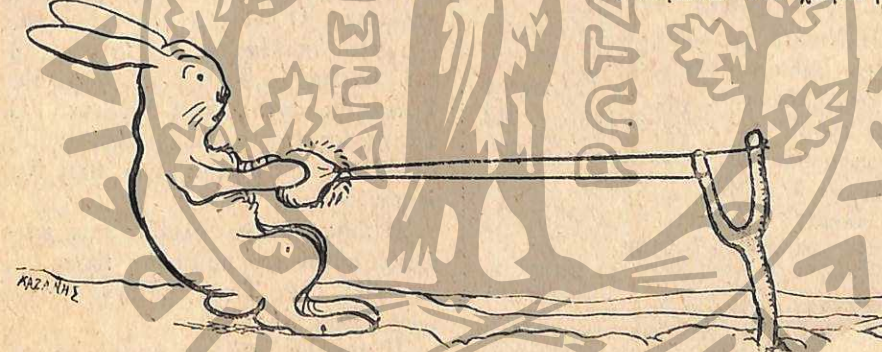
Εἶμαι ὁ Κανελλῆς, ἓνα νέο κουνέλι με κανελλιά γούνα— γι' αὐτὸ καὶ μ' ἔβαλαν ἔτσι. Ἦθελα τὴν ἐλευθερία μου καὶ τῶσκασα μικρὸς ἀπ' τὸ πατρικὸ μου σπίτι, ὅπου κάποτε με εἶχαν φυλακίσει οἱ γονεῖς μου, ἀφοῦ τὸ ἀνατίναξα με δυνάμει. (Εὐτυχῶς δὲν σκοτώθηκε κανένας). Ἀπὸ τότε ζῶ ἐλεύθερος, γυρίζω ὅπου θέλω, τρώω ὅ,τι βρίσκω, κοιμοῦμαι ὅπου μοῦ ἀρέσει, καὶ κάνω τραγούδια στὰ γαπημένα μου λουλούδια γιὰτ' εἶμαι καὶ λίγο ποιητής.

Εἶχα πολλὰς καὶ μεγάλες περιπέτειες στὴ ζωὴ μου. Πόσες φορές κινδύνεψα νὰ χαθῶ, καὶ γλίτωσα ἀπὸ τὴν ἐξυλνάδα μου καὶ τὴν καλὴ μου τύχη! Πιάστηκα σὲ παγίδες, κυνηγήθηκα ἀπὸ ἀγρίμια καὶ θεριά— ἀκόμη κι' ἀπὸ λιοντάρι! ἔπεσα μέσα στὸ σιμέντο καὶ στὴν κόλλα τοῦ κολληρίσματος, μοῦκοφαν ταῦτιά με τὸ δρεπάνι καί... πὺν νὰ σὰς τὰ λέω! Τελοςπάντων γλίτωσ' ἀπ' ὅλα. Ξαναφύτρωσαν μάλιστα καὶ ταῦτιά μου κι' εἶμαι πάλι τέλειος Κανελλῆς.

Αὐτὸς φέρει ὡς τώρα ταξίδεψα στὸν ἀέρα. Τὴν πρώτη μ' ἀρπάξες στὰ νύχια τοῦ ἑνὸς ἀετοῦ. Τὴ δεύτερη, γιὰ νὰ γλιτώσω ἀπὸ ἓνα σκύλο, ἔδεσα στὴ μέση μου κατὶ μπαλονάκια πὺν με σήκωσαν ψηλά... Σήμερα θὰ σὰς διηγηθῶ πὼς, χωρὶς νὰ θέλω, ξανάγινα καὶ γιὰ τρίτη φορὰ ἀεροπόρος. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τις νέες μου περιπέτειες, με τις ὁποῖες θὰ σὰς διασκεδάσω ἀκόμη λίγον καιρὸ.

Μιὰ μέρα, καθὼς γύριζα ἀπέξω ἀπὸ ἓνα χωριό, εἶδα στὸ χωράφι μιὰ σφεντόνα, ἀπ' αὐτὲς πὺν μεταχειρίζονται τὰ χωριάτοπouλα γιὰ νὰ σκοτώνουν σπουργίτια.

Ἦταν ἓνα ξερόκλαδο, διχαλωτὸ ἀπὸ πάνω, φυτεμένο στὸ χῶμα βα-

διά. Σὰν ἓνα Υ ἀπάνω κάτω. Στις δυὸ ἄκρες του, ψηλά, ἦταν δεμένες οἱ δυὸ ἄκρες ἐνὸς μακροῦ καὶ γεροῦ λάστιχου, πὺν στὴ μέση τοῦ μακροῦς του εἶχε ἓνα πετσάκι. Στὸ πετσάκι αὐτὸ, τὰ παιδιὰ ἔβαζαν πετρίτσες, χαλίκια, χάντρες ἢ ὅ,τι ἄλλο· τὸ κλείναν στὴ χούφτα τοῦς, τὸ τραβοῦσαν ὡς πὺν νὰ τεντωθῇ καλὰ τὸ λάστιχο, κι' ἔπειτα, ξαφνικά, τὸ ἀφιναν.

σιλιὰ Κρουαίτ, πὺν βασίλεψε ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια. Στοιχίζει δλόκληρη περιουσία, ἔχει ἀτόφια ἀγάλματα χρυσὰ καὶ φιλντισὶ σκαλισμένο τόννους. Ὅποτε, ὅπως βλέπεις, ἡ πριγκίπισσα Ρόζα εἶναι σήμερα ἐξαιρετικὰ πλούσια.

— Μὲ κατέκτησε αὐτὸ τὸ παιδί! ἂν τὴ φωτογραφῆσετε μ' αὐτὸ τὸ κοστούμι, πολὺ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε μιὰ φωτογραφία της.

— Δὲν σὰς τὸ ὑπόσχομαι, γιατί ἡ Ἐδὶθ ἔχει τόσο ἐκφραστικὸ πρόσωπο κι' ἀλλάζει τόσο συχνὰ πόζες, ὥστε δὲν μπόρεσαν, ποτὲ ὡς τώρα, νὰ τῆς βγάλουν μιὰ καλὴ φωτογραφία, μιὰ πὺν νὰ τῆς μοιάζῃ.

— Ἀλλὰ νὰ, οἱ μικρούλες καλλιτεχνίδες βγαίνουν, ἄς πᾶμε νὰ τοῦς ποῦμε ὅτι στὸν κῆπο τοῦς περιμένει τὸ τσάι τοῦς.

Σὲ λίγα λεπτά, οἱ μικρούλες με τὰ πολύχρωμα μεσαιωνικὰ φουστάνια, γεμίσανε τὸ πάρκο. Σὰν βασίλισσα, ξεχώριζε μέσ' ἀπ' τὰ ἄλλα κοριτσάκια ἡ Ἐδὶθ ντὲ Φερλάκ. Ὅλες οἱ φίλες της τὴν περικύκλωσαν γιὰ νὰ τὴ συγχαροῦν Ἦταν ἀληθινὴ ἀπόλαυση νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς, με πόση ἀφέλεια δεχότανε τὸ θαυμασμὸ ὅλων.

— Ἐπικίξες, θαυμάσια παιδί μου, τῆς εἶπε με γλυκὸ τρόπο ἡ κυρία ντὲ Λαρόκ.

— Δὲν ξέρετε πόσο εὐτυχισμένη με κάνετε, ἀπάντησε ἡ Ἐδὶθ.

Τὰ γαλανὰ μάτια της, τόσο μελαγχολικὰ συνήθως, ἔλαμπαν σὰν ἀστέρια ἀπόψε. Ἀμέσως ἡ κυρία ντὲ Λαρόκ κατάλαβε ὅτι εἶχε κατὶ εὐχάριστο νὰ τῆς πῇ. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Τῆς Marceline Derbordes - Valmore)

Στὸ μαλακὸ κεφάλι μου, λευκὸ μου προσκεφάλι, Τί ἔμωφα πὺν νὰ ἀπάνω σου, νὰ κούβω τὸ κεφάλι, Τὴν ὥρα πὺν ἔξω ἡ βροχὴ λυσσά κι' ὅλοι οἱ ἀνέμοι — Κι' ἄχ, πὼς φοβάται ἡ μικρὴ καρδούλα μου καὶ τρέμει!

Μὰ ξέρω, Θεέ μου, πὼς ἀλλοῦ κι' ἄλλα παιδάκια θάναϊ Πὺν πεινασμένα καὶ γδυτὰ κι' ἔρημα θ' ἀγρυπνᾶνε, Καὶ πὺν δὲ θάχουν μαλακὸ κι' ὁλόσπρο προσκεφάλι Τὸ νυσταγμένο καὶ βαρὺ νὰ γείρουν κεφάλι.

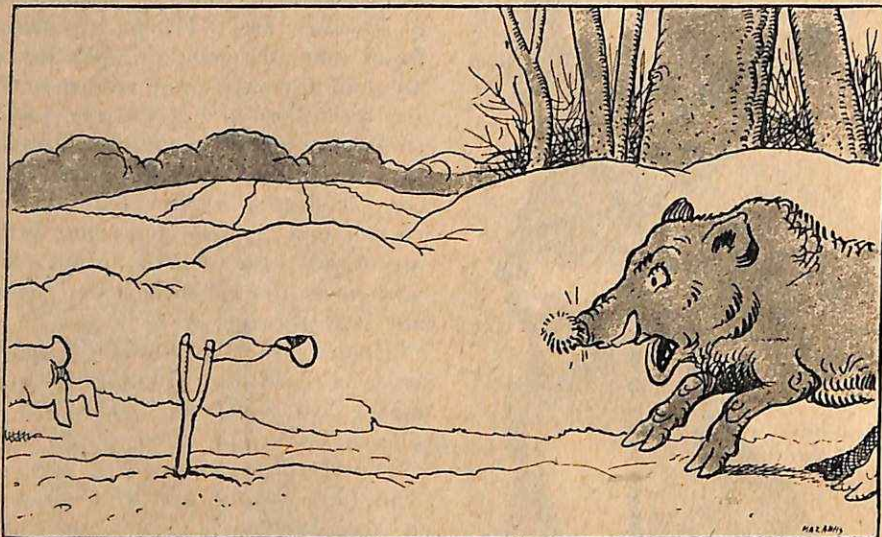
Ἄχ, κάνε, Θεέ μου, στὸ ἐξῆς, σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη: Παιδιὰ κανένα πὰ ὁρφανὸ κι' ἀστέγαστο νὰ μὲνει, Κι' ὅπου δὲν ἔχουν τὴ νυχτιὰ νὰ γείρουν τὸ κεφάλι, Στέλνε με τ' ἀγγελοῦδι σου κι' ἀπ' ἓνα προσκεφάλι.

Μ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τότε το λάστιχο ξετεντωνόταν, από το πετσί έφευγαν τὰ πετραδάκια με μεγάλη όρμη και... όποιον τόν έπαιρνε ό χάρος! Κακόμοιρα σπουργιτάκια, κακόμοιρα πουλάκια!

Είχα ιδεί πολλές φορές χωριατόπουλα νά ρίχνουν με τή σφεντόνα κι' ήξερα τήν τέχνη. Άλλά δέν ήμουν κανένα κακό παιδί, για νά σημαδέψω και νά σκοτώσω πουλιά. Ήθελα νά ρίξω μόνο για διασκέδαση, νά ιδώ ως πόσο μακρινά θά έφτανε ένα ξερό κυπαρισσόμηλο πού βρήκα χάμω.

"Αχ, πόσο θά μου κόστιζε αυτό το άθώο παιχνίδι! Γιατί άπ' τή χαρά

πού βρήκα έρημη τή σφεντόνα, δέν κοίταξα καθόλου γύρω μου και δέν είδα πώς άπ' άντίκρου, με το πάσσο του, έρχόταν ό τρανός κύριος Κάπρος Χοντροπέτης, δηλαδή έν' άγριογούρουνο, με κάτι φοβερούς χαυλιόδοντες, πού τους έτρεμαν όλα τὰ ζώα, και τὰ μεγάλα άκόμα!

Παίρνω λοιπόν το κυπαρισσόμηλο, το βάζω στο πετσάκι, το χουφτώνω, το τραβώ μ' όλη μου τή δύναμη και το άφίνω. Φεύγει το κυπαρισσόμηλο με όρμη. Και βρίσκει... το άγριογούρουνο ίσα-ίσα μέσ' στη μύτη!

Τι έγινε ύστερα, θά σάς πώ μεθαύριο.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΡΑ

Φεύγοντας, οι ξαδέρφες επανέλαβαν τή σύσταση:

— Νινέτα, νάσαι έτοιμη στίς τέσσερις. Όθρθουμε νά σε πάρουμε για νά πάμε στού θείου Νίκου.

— Μά σάς είπα! Δέ μπορώ νάρθω

— Άσε τα αυτά. Όθρθης!

Η Νινέτα ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα. Βέβαια ήτν μεγάλη καλοσύνη των ξαδέρφων της, νά θέλουν με κάθε τρόπο νά τή διασκεδάσουν. Μά δέ μπορούσαν νά νοήσουν, αυτές πού τὰ είχαν όλα, πώς ή καρδιά της ήταν κλειστή σ' όλες τις χαρές. Άπό τόν καιρό πού ό μπαμπάς της είχε φύγει για το ταξίδι το μακρινό, είχε χάσει κάθε όρεξη για χαρά και για διασκέδαση. Κι' όσο περνούσε ό καιρός, ή στενοχώρια της μεγάλωνε. Ένοιωθε τήν ψυχή της νά κραίνεται άρχα μιά σίγουρα, κι' αναρωτιόταν με καίμό, τί θάβρισκε ό μπαμπάς της σάν γύριζε. Ένα κουρέλι σωστό.

Τίναξε το κεφάλι. Φτάναν οι θλιβερές σκέψεις. Σηκώθηκε κι' άρχισε μηχανικά νά συγυρίζη. Και σκεπτόταν πώς σίγουρα οι ξαδέρφες θά θύμωναν, αν άρνιόταν νά τις συνοδέψη. Και θά πήγαινε. Μήπως πάντα δέν υποχωρούσε;

Λάμπει το σπίτι από τ' άσημικά και τὰ φωτα. Δουλούδια γύρω και στολίδια. Ό θείος Νίκος στο κεφαλόσκαλο υποδέχεται. Πίσω του τὰ δυό παιδιά, ό Τάκης κι' ή Λίτσα. Τελευταία άνεβαίνει ή Νινέτα. Ό Τάκης ρίχνεται στην άγκαλιά της.

— Έσένα περίμενα έγώ, θειά Νινέτα.

Η διαφορά της ήλικίας τους επitrέπει αυτόν τόν πομπώδη τίτλο.

— Κι' έγώ, Τάκη, σέλω νά φιλήσω τή σειά Νέτα.

Η μεγάλη ξαδέρφη χαμογελά κι' άγκαλιάζει τὰ μικρούλια.

Είναι γεμάτη ή σάλα. Κι' ή Νινέτα ζαλίζεται σ' αυτό το θορυβώδες περιβάλλον και ξεχνιέται. Κουδεντιαζαν εύθυμα για χορούς και τουα-

λέττες. Μά σιγά-σιγά, αποξενώνεται κι' άρχίζει πάλι νά συγκεντρώνεται στέν έαυτό της. Κι' τόν έβρισκε τόσο ξένο σ' αυτή τή γενική εύθυμία και τόσο μονάχο! Κι' άκάλεστη έρχόταν ή λύπη στην ψυχή της, σάν κύμα έρμητικό. Και το κύμα έγινε κλάμμα, και το κλάμμα λυγμός... Πρόφτασε και μπήκε στην γειτονική κάμαρα. Σωριάστηκε στο ντιβάνι κι' άρχισε νά κλαίη άκράτητα

Πέρασαν λίγα λεπτά. Σιγά σιγά, άρχισε νά συνέρχεται και ντράπηκε για τήν άδυναμία της. Σηκώθηκε κι' άνοιξε το παράθυρο. Το φεγγάρι δλόγεμο, έλαμπε στον ουρανό.

Έλαφρά, πούπουλένια συννεφάκια, έτρεχαν, το σκέπαζαν μιά στιγμή και χανόταν. Ήταν τόση γλύκα, γαλήνη κι' ήρεμία στη φύση, τόσο αντίθετη με τή δική της ψυχική κατάσταση. Εύχήθηκε στά σύννεφα και τὰ παρακάλεσε νά τήν πάρουν μαζί, αυτήν και τις λύπες της, και νά τήν πάνε μακριά, στους κόσμους τούς άπέραντα και τούς μακρινούς πού πήγαιναν αυτά. Μά τὰ σύννεφα ήταν βιαστικά και δέν είχαν καιρό νά σκύψουν πάνω στίς ανθρώπινες θλίψεις. Πέρχαν ψυχρά κι' άδιάφορα και τ' άκολούθησαν άλλα, το ίδιο γαλήνια.

Άποκαρδιωμένη, έκλεισε το παράθυρο, και κάθησε στο ντιβάνι. Άκούμπησε το κεφάλι στο μαξιλάρι κι' άφινε τὰ δάκρυα νά τρέχουν σιωπηλά και άργά.

Συλλογιόταν. Πρίν, όταν ό μπαμπάς ήταν εκεί, όλα ήταν ώραία. Και το πιδ μικρό, και το πιδ άσήμαντο, έπερνε μιά ξεχωριστή όμορφία και σημασία. Κι' ήταν ή ψυχή της γεμάτη χαρά, και το γέλιο της άνθιζε πάντα στα κόκκινα χείλη της, και δέν ένοιωθε ποτέ μοναξιά κι' έγκατάλειψη μέσα της.

Άκουγόταν ακόμα οι εύθυμες κουβέντες. Κανένas δέν τήν είχε ζητήσει. Ίσως νά μάντεψαν τή θλίψη της πού ήθελε νά τήν προφυλάξη από τὰ ξένα βλέμματα, ίσως νά μήν κατάλαβαν τήν έξαφάνισή της.

Μά τὰ μικρά τήν άποζητούσαν. Και τή βρήκαν.

— Έδώ είσαι, θειά Νινέτα, είπε ό Τάκης. Γιατί σκοτεινά; ν' ανάψω το φως.

— Όχι! Καλύτερα είναι έτσι, άπάντησε με φωνή ραγισμένη.

— Μά γιατί; "Ελα μέσα. Θά χορέψουμε τώρα. "Ελα, θειά και σύ.

— Όχι, Τάκη μου! Άφισέ με.

— Σεία, έλα μέσα! φώναξε ή Λίτσα.

— Άφισε τή θειά Νινέτα. Είναι

λυπημένη, άπάντησε ό Τάκης σοβαρά.

Η μικρούλα στάθηκε. Τι θά πη

ΜΑΤΙ ΚΑΙ ΑΥΤΙ

(ΛΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Ό λαός, πού τίποτα δέν αφήνει άπαρατήρητο κι' έτσι πλουτίζει τήν πείρα του, πού μπορεί νά πη κανείς πώς είναι ή επιστήμη του, ξέρει πόσο καλά το μάτι της γάτας διακρίνει και στο πιδ βαθθ σκοτάδι, και πόσο ό σκύλος άκούει και τόν πιδ παραμικρό ήχο, για τουτό λέει τόν μύθον αυτόν:

Σ' έναν άρχοντα, κάποιος καλός του φίλος έχάρισε δυό μικρά και σούλιτικά ζώα, ένα σκυλάκι κι' ένα γατάκι.

Αυτά, από τη στιγμή πού μπήκανε στο σπίτι του άρχοντα, λές και μιλήσανε με τήν τύχη τους, άφου τὰ περιποιόντουσαν και τὰ ταΐζανε άπ' όλα τὰ καλά.

Έκεί, από μιάς άρχής, συμπάθησε

το ένα το άλλο, έγιναν καλοί σύντροφοι χωρίς νά τὰ πηγαίνουν σάν τόν σκύλο με τήν γάτα πού λέει ό λόγος, και τουτό ίσως γιατί ήταν άπό καλό σότι, ίσως γιατί γνωριστήκανε άπό μικρά, και ίσως γιατί δέν βρεθήκανε ποτέ στην ανάγκη νά μαλώσουν πάνω στο φαί, άφου το είχαν άφθονο.

Μεγαλώνοντας, έφάνέρωσαν σιγά-σιγά όλες τις άρετές της καλής τους ράτσας. Έτσι με καιρό, ό σκύλος έγινε ό πιδ πιστός και καλός φύλακας στο άρχοντόσπιτο, και άλλιμονο σ' εκείνον πού θά τολμούσε νά μπή κρυφά μέσα σ' αυτό, με το σκοπό νά κλέψη ή νά κάνη ό,τι άλλο κακό δύσκολα θά ξεφευγε άπό τὰ δόντια τέτοιου φύλακα. Η γάτα πάλι, σερπετή και παιχιδιάρη με το σύντροφό της σκύλο, και με όλους τούς ανθρώπους του σπιτιού, έδγήκε και κυνηγάρα πρώτης για τούς ποντικούς, πού μόλις έγινε ικανή νά τους κυνηγά, τούς εξέκανε, και σε λίγο δέν έμεινε ούτε ένας για δείγμα μέσα στο σπιτικό, ένω πρίν άλώνιζαν άφοβα στα γεμάτα κελλάρια του.

Άπό τότε πού τούς ξεπάστρεψε, έκανε πιά κρὰ για τέτοιο κνήγι, και μόνον άργά και πού, αν τύχαινε νά πάη κανένas ποντικός μουσαφίρης στο σπίτι, τόν έμυρίζόταν άμέσως θυμότανα τήν παλιά της τέχνη, άκόνιζε τὰ νύχια της, και τόν έπιανε ως πού νά πής κίμνο.

Μιά νύχτα, περασμένα μεσάνυχτα, εκεί πού κοιμότανε ό σκύλος, ξαπλωμένος μέσα στην είσοδο του σπιτιού, πού τήν είχε για σκοπιά του, ετινάχθηκε δλόρθος κι' άρχισε δυνατά γαυίσματα, γιατί του φάνηκε πώς άκουσε ένα δυνατό κρότο.

Τήν ίδια στιγμή, ή συντρόφισσά του ή γάτα, πού βρισκότανε πιδ πέρα, παραμονεύοντας μουσαφίρη πον-

τικό, άκουσε τὰ άγρια γαυίσματά του, και τόν ρώτησε τί έπαθε.

— Μου φάνηκε, της άπάντησε ό σκύλος, πώς έπεσε άπό τή στέγη κάποιος δοκάρι, και γαυγίζω για νά πάρουν είδηση οι ύπηρέτες και νά το βγάλουν άπό τή μέση.

— Άχ! μπουνταλά, του είπε κοροϊδευτικά ή γάτα, αν τὰ μάτια σου είχανε τήν ίδια δύναμη με τὰ δικά μου ή τή δύναμη των αυτιών σου, θά έδλέπανε, όπως είδα κι' έγώ, πώς αυτό πού έπεσε και νόμισες πώς έτανε δοκάρι, δέν ήταν τίποτε άλλο, παρά μιά τρίχα πού είχε μείνει κολημένη ψηλά στον τοίχο άπό τή βούρτσα του μάστορα, πού προχθές έχρωμάτισε έδώ νά, έλα νά τήν ίδης για νά ήσυχάσης.

Κοιμήσου τώρα ήσυχα, και μη δγάλης άχνα ως πού νά πάρη θάρρος και νά βγῇ άπ' εκεί πού κρύφθηκε ό μουσαφίρης ποντικός, για νά τόν άρπάξω και νά δοκιμάσω κι' έγώ μεζέ. πού τόσον καιρό τόν λαχταρώ.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΚΙ' Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Ό φίλος μας Ρόδης Ουράνης μου έστειλε αυτό το ανέκδοτο:

Μιά μέρα, ό σουλτάνος Σελήμ ό Γ', καθώς γύριζε άγνώριστος με το βεζύρη του στους δρόμους της Πόλης, είδ' ένα μικρό μαθητή με τὰ βιβλία του, και τόν φώναξε νά του διαβάση κάτι τί. Έπειτα τούδωσε ένα μετζητιέ.

— Ευχαριστώ, είπε το παιδί, δέν το θέλω. — Γιατί;

— Γιατί τί νά το κάνω;

— Νά το δώσης του πατέρα σου.

— Κι' αν με ρωτήση πού το βρήκα;

— Πές του πώς σου τώδωσε ένας

άνθρωπος στο δρόμο.

— Δέ θά με πιστέψη; ποιός μοιράζει μετζητιέδες;

— Τότε πές του πώς σου τώδωσε

ό σουλτάνος.

— Χειρότερα!

— Γιατί;

— Γιατί ό σουλτάνος δέ θά μου-

δινε μόνο ένα μετζητιέ.

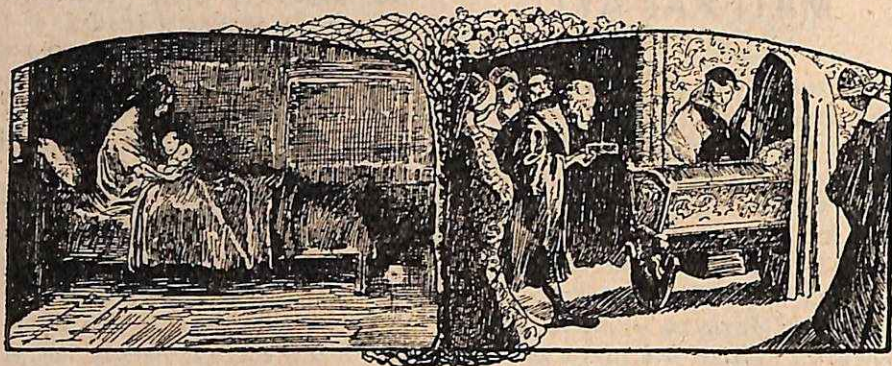
Θαυμάζοντας τήν έξυπνάδα του μικρού, ό σουλτάνος τούδωσε ένα πουργι μετζητιέδες.

— Και ποιός είναι ό πατέρας σου; τόν ρώτησε.

— Έκείνος πού θά το δώσω τώρα το πουργι, άποκρίθηκε το παιδί.

Και λέγοντας αυτά, έδωσε το πουργι στο βεζύρη, πού με πονηρό χαμόγελο, πίσω άπ' το σουλτάνο, είχε παρακολουθήσει όλη αυτή τή σκηνή.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ἡ γέννηση τοῦ βασιλόπουλου καὶ τοῦ ζητιανόπουλου.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Θὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία ποὺ μοῦ τὴν ἔχει πει ὁ πατέρας μου, ποὺ κι' αὐτὸς τὴν εἶχε ἀκουστὰ ἀπὸ τὸν δικό του τὸν πατέρα, κι' ἐκεῖνος πάλι ἀπὸ τὸν δικό του, κι' ἔτσι πάει λέον-τας· γιατί πάνω ἀπὸ τρακόσια χρό-νια, ἡ ἱστορία αὐτὴ πῆγαινε ἀπὸ πα-τέρα σὲ γιὸ καὶ διατηρήθηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἴσαμε σήμερα. Μπο-ρεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὴ καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι μονάχα ἓνα παραμῦθι. Μπορεῖ νὰ ἔγινε ἔτσι, καὶ μπορεῖ νὰ ἔγινε ἄλ-λοιως. Ὡστόσο θὰ μπορούσε νὰ εἶχε γίνει κι' ἔτσι. Μπορεῖ τὸν παλιὸ και-ρὸ νὰ τὴν πέρασαν γι' ἀληθινὴ κι' ἄνθρωποι σαφοὶ καὶ σοβαροί· ἀλλὰ μπορεῖ μονάχα τίποτε ἀπλοῦχοι καὶ ἀγράμματοι ἄνθρωποι νὰ πιστεψαν αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ νὰ τὴν πέρα-σαν γι' ἀληθινὴ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ γέννηση τοῦ βασιλόπουλου καὶ τοῦ ζητιανόπουλου

Μιὰ φθινοπωρινὴ ἡμέρα, κατὰ τὸ δεύτερο τέταρτο τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνα. στὴν παλιὰ πόλιν τοῦ Λονδί-νου γεννήθηκε στὴν οἰκογένεια Κάν-του ἓνα ἀγόρι· καὶ κανένας δὲν χάρη-κε ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴ γέννηση αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Τὴν ἴδια μέρα, στὴν ἴδια πόλιν, γεν-νήθηκε κι' ἓνα ἄλλο ἐγγλεζόπουλο, καὶ μάλιστα στὴν ἰσχυρὴ οἰκογένεια τῶν Τυδώρ, ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυ-μοῦσε ἓν' ἀγόρι. Μὰ ὅχι μονάχα ἡ οἰκογένειά του· ὅλη ἡ Ἀγγλία τὸ ἐ-πιθυμοῦσε. Ὁλόκληρη ἡ Ἀγγλία πε-ρίμενε μὲ τέτοιον πόθο τὴ γέννηση αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, εἶχε στηρίξει τό-σες ἐλπίδες ἐπάνω του, εἶχε παρα-καλέσει τόσο θερμὰ τὸ Θεὸ γιὰ χάρ-ρη του, ποὺ ὅταν στ' ἀλήθεια γεν-νήθηκε, κόντεψαν ὅλοι νὰ τρελλαθοῦν

ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Ἀνθρωποὶ ποὺ μόλις γνωρίζονταν μεταξύ τους, ἀγκα-λιάζονταν στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ φιλιούνταν κι' ἔχυναν δάκρυα χαρᾶς. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν γιορτὴ γιὰ ὅ-λους· ἄρχοντες κι' ἐργάτες, πλούσιοι καὶ φτωχοὶ ἔστρωναν τραπέζια, ἔ-στηναν χοροὺς καὶ τραγουδοῦσαν κι' ἔδειχναν μεγάλη χαρὰ καὶ συγκίνηση. Κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κράτησε πολλὰ μερόνυχτα. Τὴν ἡμέρα τὸ Λονδίνο παρουσίαζε μεγαλοπρεπέστατη ὄψη. Γιατί σὲ κάθε στέγη καὶ σὲ κάθε μπαλκόνι ἀνέμιζαν ζωηρόχρωμες ση-μαίτες, καὶ λαμπρὲς συνοδείες διέσχι-ζαν τοὺς δρόμους. Τὸ βράδυ τὸ θέα-μα ἦταν ἀκόμη λαμπρότερο, γιατί σὲ κάθε γωνιὰ εἶχαν ἀναφτεῖ φωτιές, καὶ ἓνα πλῆθος ἄνθρωποι ἔπιναν καὶ χόρευαν καὶ γλεντοῦσαν γύρω τους. Σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀγγλία δὲν μιλοῦ-σαν γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τὸ νεο-γέννητο ἀγόρι, τὸν μικρὸ Ἐδουάρ-δο Τυδώρ, τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλ-λίας, ποὺ μέσ' τὰ μεταξώτα καὶ ἀτλα-ζένια σπάργανά του δὲν ἔπαιρνε εἰ-δηση ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀναστάτωση, δὲν ἤξερε πῶς τὸν περιποιόνταν καὶ τὸν φύλαγαν οἱ μεγαλύτεροι ἄρχον-τες καὶ οἱ ἀρχόντισσες τοῦ βασιλείου — μὰ κι' ἂν ἀκόμη τὸ ἐγγύριζε, δὲν θὰ ἔδινε μεγάλη σημασία.

Γιὰ τὸ ἄλλο ἀγόρι, τὸν Τὸμ Κάντυ, ποὺ ἦταν φασκισμένος μὲ κουρέλια, δὲν μιλοῦσε κανεὶς ἄλλος παρὰ μο-νάχα ἡ οἰκογένειά του, ποὺ τῆς εἶχε πέσει φόρτωμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τὰ παιδιὰ χρόνια τοῦ Τὸμ

Ἄς τρέξουμε μερικὰ χρόνια μπρός. Τὸ Λονδίνο ἦταν — κατὰ τίς ἀν-τιλήψεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — μιὰ μεγαλούπολη. Εἶχε ἑκατὸ χιλιάδες κατοίκους — ἢ ὅπως ὑποστηρίζουν

μερικοί, τοὺς διπλοὺς. Οἱ δρόμοι στὴν πόλιν ἦταν πολὺ στενοί, καὶ σκο-τεινοί, καὶ βρώμικοι, ἰδίως στὴ γειτο-νειὰ ποὺ κατοικοῦσε ὁ Τὸμ, κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Τάμεσι. Τὰ σπίτια ἦταν ξύλινα· τὸ δεύτερο πάτωμα προε-ξείχε ἀπὸ τὸ ἰσόγειο. καὶ τὸ τρίτο ἐρ-χόταν ἀκόμη πρὶν μπροστὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ὅσο ψηλότερα ἦταν τὰ σπί-τια, τόσο φαρδύτερα γινόνταν ἀπάνω, τόσο ποὺ στὰ τελευταῖα πατώματα τ' ἀντικρινὰ σπίτια κόντευαν ν' ἀκου-μπήσουν τὸ ἓνα στὸ ἄλλο. Οἱ τοί-χοι ἦταν καμωμένοι ἀπὸ τσατμά, δηλαδή εἶχαν ἓνα σκελετὸ ξύλινο παρχειμισμένο μὲ τοῦβλα καὶ σοβα-τισμένο ἀπ' ἔξω μὲ σταχτερὴ λάσπη. Τὰ δοκάρια ὅμως ποὺ στηρίζαν τὰ πατώματα καὶ τὴ σκεπὴ, τὰ ἔδωκαν κόκκινα, γαλάζια ἢ μαῦρα, κατὰ τὸ γούστο τοῦ ἰδιοκτήτη, καὶ αὐτὸ ἔδινε στὰ σπίτια μιὰ πολὺ γραφικὴ ὄψη. Τὰ παράθυρα ἦταν μικρὰ κι' ἔκλειναν μὲ τζαμωτὰ παραθυρόφυλλα· τὰ φύλ-λα τους ὅμως δὲν ἄνοιγαν κατὰ μέσα ἀλλὰ κατὰ ἔξω ὅπως τὰ παντζούρια.

Τὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦσε ὁ πατέ-ρας τοῦ Τὸμ, βρισκόταν σ' ἓνα ἄθλιο τυφλοσόκακο γνωστὸ μὲ τ' ὄνομα: «τὸ Σκουπιδαριό», κοντὰ στὸ Πούν-τιγκ Λαίχου. Ἦταν ἓνα μικρὸ καὶ ἐ-τοιμόροπο σπίτι, ὥστόσο οἱ φτωχο-φαιμιλίες ἦταν στοιβαγμένες ἐκεῖ μέσα σὰ σαρδέλλες. Ἡ οἰκογένεια Κάντυ καθόταν σὲ μιὰ σοφίτα στὸ τρίτο πά-τωμα. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἦταν στημένο ἓνα κρεβάτι γιὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα· ὁ Τὸμ, ἡ γριὰ κυρούλα του κι' οἱ δύο ἀδελφές του εἶχαν μεγάλη εὐρυχωρίαν γιὰ νὰ κοιμούνται. Ὅλο τὸ πάτωμα τῆς κάμαρας ἦταν δικό τους καὶ μπορούσαν νὰ πλαγιάσουν ὅπου ἤθελαν. Εἶχαν δυὸ τρεῖς κου-ρελιασμένες καὶ βρώμικες κουβέρτες καὶ κάμπουσες ἀγκαλιὲς ἄχυρο. Κάθε βράδυ τὸ ἔστρωναν χάρμω καὶ κοιμόν-ταν, καὶ τὸ πρῶτὸ τὸ ἔκαναν ἓνα σωρὸ καὶ τὸ στοιβαζαν σὲ μιὰ γωνιὰ.

Ἡ Μπέττυ καὶ ἡ Νάν ἦταν διδυ-μες, δεκαπέντε χρονῶν κορίτσια, κα-λόβολα καὶ καλὸκαρδα, ἀπλута, κου-ρελιασμένα καὶ ἀνάμαλλα. Ἡ μητέ-ρα τους ἦταν σὰν κι' αὐτὰ. Ὁ πατέρας ὅμως καὶ ἡ γριὰ κυρούλα ἦταν κα-κοὶ καὶ μοχθηροὶ ἄνθρωποι. Τίς πε-ρισσότερες φορές ἦταν κι' οἱ δύο τους μεθυμένοι καὶ ἔδερναν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, εἴτε ξυλοκοποῦσαν ὅποιον τύ-χαινε νὰ βρεθῇ στὸ δρόμο τους. Εἴτε πιωμένοι ὅμως ἦταν, εἴτε ξεμέθυστοι, δὲν εἶχανε στὸ στόμα τους τίποτε ἄλ-λο παρὰ βρισιὲς καὶ βλαστήμιες. Ὁ Κάντυ ἦταν ἓνας κοινὸς λωποδύτης καὶ ἡ μητέρα του ἔξ' ἐπαγγέλματος ζητιάνα. Καὶ τὰ παιδιὰ ἀναγκαζόν-

ταν νὰ βγαίνουν στοὺς δρόμους καὶ νὰ ζητιανεύουν, ἀλλὰ στὴν κλεψιὰ δὲν ἤθελαν νὰ συνειθίσουν.

Στὸ ἴδιο σπίτι, μαζί μὲ ὅλους τοὺς ζητιάνους καὶ τοὺς λωποδύτες, ζοῦσε καὶ ἓνας ἀγαθὸς, γέρος παπᾶς, ποὺ ὁ βασιλιάς χωρὶς καμμιά αἰτία τὸν εἶχε βάλει σὲ ἀργία δίνοντας του μιὰ γε-λοία σύνταξη (*). Ὁ πατέρας Ἀνδρέας, ὅπως τὸν ἔλεγαν, περιμάζευε κρυφὰ τὰ φτωχὰ παιδάκια καὶ τοὺς μάθαινε χρήσιμα καὶ ἠθικὰ πράγματα.

Ἀπ' αὐτὸν διδάχτηκε κι' ὁ Τὸμ λίγα λατινικά, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ κάθε ἄνθρωπο, καθὼς καὶ νὰ γρά-φει καὶ νὰ διαβάσει. Ὁ κα-λόκαρδος παπᾶς ἦταν πρό-θυμος νὰ διδάξῃ καὶ στὰ δυὸ κορίτσια γραφὴ κι' ἀνάγνω-ση, ἀλλὰ αὐτὲς φοβόνταν πῶς οἱ φίλες τους θὰ τίς κοροϊ-δεύαν, ἂν ἀποκτοῦσαν γνώ-σεις ποὺ δὲν ταίριαζαν στὴν κοινωνικὴ τους θέση.

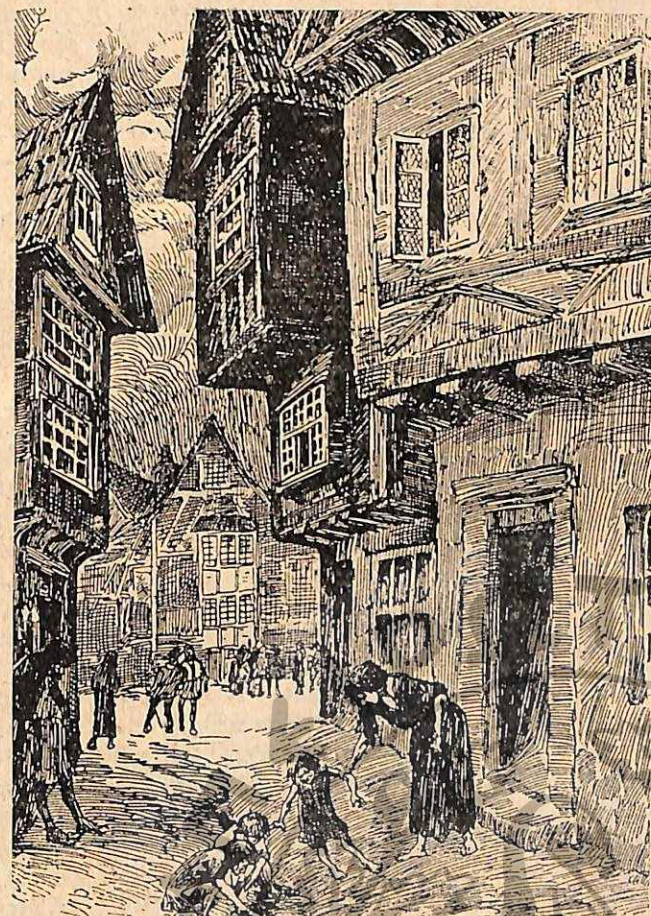
Σ' ὁλόκληρη τὴ γειτονιά ἦταν ἡ ἴδια κατάσταση ὅπως στοῦ Κάντυ. Δὲν ἔβλεπες παρὰ καυχάδες, μεθοκόπημα καὶ δαρμούς, ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ὡς τὴ νύχτα. Τὰ σπασμένα κεφάλια ἦταν ἐκεῖ τόσο συ-νειθισμένο πρᾶγμα, ὅσο καὶ ἡ πείνα. Ὡστόσο ὁ Τὸμ δὲν ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ του δυστυ-χισμένο. Κακοπερνοῦσε, ἀλ-λὰ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονταν, γιατί καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς περᾶς του δὲν περνοῦσαν καλύτερα ἀπ' αὐτόν, κι' ἔτσι ὁ Τὸμ ἐνόμιζε ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ σωστὸ καὶ τὸ φυσικὸ.

Ὅταν γύριζε τὸ βράδυ σπίτι μ' ἄδειανὰ τὰ χέρια, ἐγνώριζε πῶς ὁ πατέρας του θὰ τὸν μαλώσῃ καὶ θὰ τὸν ξυλοφορτώσῃ, καὶ πῶς ὅταν τὸν ἄφηνε ὁ πατέρας του, θὰ τὸν παραλάβαινε ἡ γιαιγία του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλο τόσο ξύλο. Κι' ὕστερα, ὅταν θὰ πλά-γιαζαν ὅλοι νὰ κοιμηθοῦν, ἡ ἀμοιρὴ ἀδύνατη μητέρα του θὰ σεργνόταν σι-γά-σιγὰ σιμὰ του, καὶ θὰ τοῦ ἔχωνε κρυφὰ στὸ χέρι ἓνα ξερὸ κομμάτι ψω-μί ποὺ τὸ εἶχε στερηθεῖ αὐτὴ ἡ ἴδια γιὰ νὰ τὸ φυλάξῃ τοῦ παιδιοῦ της, παρ' ὅλο ποὺ κάμπουσες φορές τὴν ἐπικνε ὁ ἄντρας τῆς κάνοντας αὐτὸ τὸ πρᾶγ-μα καὶ τὴν ξυλοκοποῦσε ἄγρια.

Ὅχι, παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Τὸμ δὲν ἔβρισκε ἀσχημὴ τὴ ζωὴ του, καὶ μά-

(*) Ὁ βασιλιάς τῆς Ἀγγλίας εἶναι καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας.

λιστα τὸ καλοκαίρι. Ζητιάνευε τόσο, ὅσο γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ σπίτι του μ' ἄδεια χέρια καὶ γιὰ νὰ μὴ φάῃ πάρα πολὺ ξύλο ἀπ' τὸν πατέρα του. Γιατί καὶ οἱ νόμοι ἐναντίον τῆς ζητιανίας ἦταν πολὺ αὐστηροί, καὶ οἱ ποινὲς βαρύτερες γιὰ ὅσους τοὺς παρέβαιναν. Τοῦ ἔμενε λοιπὸν κάμποσος καιρὸς ἐλεύθερος γιὰ νὰ κάθεται νὰ ἀκούῃ τίς ἱστορίες καὶ τὰ παραμῦθια τοῦ πατέρα Ἀνδρέα, ποὺ ἔλεγαν γιὰ βασι-λιάδες καὶ γενναῖα βασιλόπουλα, γιὰ μάγους καὶ γιὰ νεράιδες, γιὰ μαγικά παλάτια καὶ σκλαδωμένες βασιλοπού-

Τὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦσε ὁ πατέρας τοῦ Τὸμ, βρισκόταν σ' ἓν' ἄθλιο τυφλοσόκακο. . . (Σελ. 6, στ. γ')

λές. Τὸ κεφάλι του γέμιζε μὲ τέτοιες θυμιαστές ἱστορίες, καὶ συχνὰ τὴ νύχτα, μέσ' στὰ σκοτεινὰ, ὅταν πλά-γιαζε στὸ σκληρὸ βρωμερὸ ἄχυρο, ἀ-ποκαμινομένος ἀπ' τὴν κούραση, πει-νασμένος, δαρμένος καὶ μὲ πονεμένα μέλη, ἄφηνε τὴν φαντασία του ν' ἀ-νοίξῃ διάπλατα τὰ φτερά της, καὶ ἔσχευε τοὺς πόνους του, ἀνα-πνιστώντας μὲ τὸ μυαλό του τὴν πλούσια ζωὴ ἐνὸς βασιλόπουλου στὸ βασιλικὸ τοῦ παλάτι.

Σιγὰ σιγὰ μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία τὸν κυρίευσε, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε ἡσυχὸ μέρα καὶ νύχτα: ἤθελε νὰ

ἰδῇ ἓνα, ἀληθινὸ βασιλόπουλο, μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια. Τὸ ὄνειρο του αὐτὸ τὸ ἐξομολόγηθηκε μιὰ μέρα στοὺς μικροὺς του φίλους· μὰ ἐκεῖνοι τὸν πῆραν στὸ κορόιδο καὶ γέλασαν τόσο πολὺ μαζί του, ὥστε ὁ Τὸμ ἀ-ποφάσισε ὅλες τίς σκέψεις του στὸ μέλλον νὰ τίς κρατᾷ μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Ἐδιάβαζε ὅμως καὶ ξαναδιάβαζε τὰ παλιὰ βιβλία τοῦ πατέρα Ἀνδρέα κι' ἔβαζε τὸ γέρο-παπὰ νὰ τοῦ διη-γιέται ὅλες τίς ἱστορίες ποὺ ἤξερε, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὸ διάβασμα καὶ ἡ συλλογὴ ἔφεραν μὲ τὸν καιρὸ μιὰ μεταβολὴ στὴν ψυχὴ του. Οἱ ἥρωες τῆς φαν-τασίας του τοῦ εἶχαν γίνει τόσο ζηλευτοί, ὥστε ἄρ-χισε νὰ ντρέπεται γιὰ τὰ κουρέλια του, καὶ εὐχαρίστως θὰ ἤθελε νὰ εἶναι πρὶν καθαρὸς καὶ νὰ φορᾷ πρὶν περι-ποιημένα ρούχα. Ἐπαίξε βέ-βαια μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ στοὺς βρωμεροὺς καὶ λασπωμένους δρόμους, καὶ μάλιστα μὲ με-γάλη εὐχάριστη ἀλλὰ ὅ-ταν πλατσούριζε καὶ κολυμ-ποῦσε μέσ' στὸν Τάμεσι, τὸ ἔκανε ὅχι μοναχὰ γιὰ δια-σκέδαση, ἀλλὰ γιατί τὸν εὐ-χαριστοῦσε νὰ αἰσθάνεται κα-θαρὸ τὸ σῶμα του.

Στὰ πανηγύρια καὶ στίς ἄλλες γιορτές, ὁ Τὸμ βρισκό-ταν πάντα πρῶτος καὶ δια-σκέδαζε ἀνέξοδα μαζί μὲ τὰ ἄλλα χαμίνια. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔτρεχε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους Λονδρέζους γιὰ νὰ χαζέψῃ, ὅποτε ἔκλειναν κα-νένα σπουδαῖο πολιτικὸ κα-τάδικο στὸν Πύργο τοῦ Λον-δίνο. Μιὰ φορὰ εἶδε κιόλας ν' ἀνεβάζουν μιὰ δυστυχι-σμένη γυναῖκα στὸ ἱκρίωμα καὶ νὰ τὴν καίνε ζωντανὴ μὲ ἄλλους τρεῖς ἄντρες, κι' ἄκουσε ἓνα δεσπότη νὰ βγά-

ζῇ λόγος σ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία. Μὰ, τί ἤθελε νὰ πῇ, αὐτὸ ὁ Τὸμ δὲν μπο-ρεσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἔτσι ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Τὸμ δὲν ἔλειπε ἡ ποικιλία, καὶ τὸ μικρὸ ζητιανόπουλο τὴν ἔβρι-σκε πολὺ εὐχάριστη κι' εὐτυχισμένη.

Ὡστόσο, τὰ διάφορα βιβλία ποὺ διάβαζε τὸν ἐπηρέαζαν στὸ τέλος τόσο πολὺ, ὥστε ἀσυναίσθητα ἄρχισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ φέρεται καὶ νὰ μιλάῃ σὰ βασιλόπουλο. Οἱ τρόποι του καὶ ἡ ὁμιλία του ἔγιναν ἐπίσημοι καὶ εὐ-γενικοί, κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα προκα-λοῦσε μεγάλο θαυμασμὸ καὶ ἐκπληξῇ στοὺς φίλους του. Συγχρόνως ὅμως

και η ή επιρροή του Τόμ στους μικρούς του φίλους μεγάλωνε μέρα με την ημέρα. Τον θεωρούσαν σαν ένα πλάσμα ανώτερο. Τους φαινόταν παντογνώστης. Έκανε και έλεγε τόσο παράδοξα πράγματα και ήταν τόσο έξυπνος και μετρημένος! Κάθε μέρα τα παιδιά της γειτονιάς είχαν να διηγηθούν στους γονείς τους για τα φερσίματα του Τόμ, για τις γνώσεις του Τόμ, για τους λόγους του Τόμ, τόσο που στο τέλος άρχισαν κι εκείνοι να θεωρούν τον Τόμ Κάντυ, ως ένα παιδί προικισμένο μ' εξαιρετικά χαρίσματα. Κατάντησε ως κι οι μεγάλοι, όταν βρισκόταν σε άμηχανία να πηγαίνουν να συμβουλευθούν τον Τόμ, και έμεναν εκπληκτικοί με τις γνωστικές συμβουλές που τους έδινε.

Έτσι όλοι τον θαύμαζαν σαν ένα παιδί εξαιρετικό έκτός από την οικογένειά του. Αυτή δεν έβρισκε τίποτε το άσυμμετρο στην απάνω του.

Παίζοντας, ο Τόμ κατάρτισε μια σωστή βασιλική αυλή. Αυτός ήταν το βασιλόπουλο, και οι φίλοι του έγιναν άλλοι σωματοφύλακες, άλλοι σταυλάρχες, άλλοι θαλαμηπόλοι, ακόλουθοι και κυρίες της τιμής.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Αγαπητοί μου,

Το περασμένο Σάββατο, στην Ακαδημία Αθηνών, έγινε με μεγάλη επισημότητα η δεξίωση του νέου ακαδημαϊκού κ. Δημητρίου Σ. Μπαλάνου. Ο κ. Μπαλάνος είναι θεολόγος, καθηγητής του Πανεπιστημίου και έφορος του Ορφανοτροφείου Χατζηκώστα. Η Ακαδημία, τιμώντας την επιστημονική του εργασία και την κοινωνική του δράση, τον εξέλεξε τακτικό μέλος στην τάξη των Ηθικών και Πολιτικών Επιστημών. Και στη δεξίωσή του, τόσο ο πρόεδρος της Ακαδημίας κ. Βουρνάζος, όσο και ο Μπαλάνος, Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος, που είναι κι ακαδημαϊκός, έπλεξαν ευχλωτα τα εγκώμια του ως ανθρώπου και επιστήμονα, και απαρτίθησαν τα έργα του, που είναι πάμπολλα και σπουδαιότατα. Κατόπιν ανέβηκε στο βήμα ο κ. Μπαλάνος ο ίδιος. Συνήθίζεται στις Ακαδημίες, όταν πρωτοπαίγει ένας νέος ακαδημαϊκός, να χαρακτηρίζεται και να εγκριμάζεται από τον πρόεδρό του στην έδρα. Αλλά η Ακαδημία μας είναι αρτισύστα-

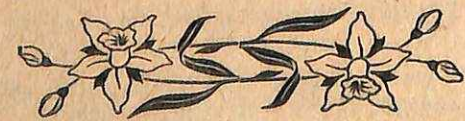
τη και οι ακαδημαϊκοί που εκλέγονται τώρα, δεν έχουν προκατόχους: είναι οι πρώτοι που παίρνουν τις διάφορες έδρες. Κατά τη δεξίωσή τους λοιπόν παίρνουν ένα γενικό θέμα από τον κλάδο τους, κι έτσι κι ο κ. Μπαλάνος, ο θεολόγος, μίλησε περί Θρησκείας και Επιστήμης.

Α, πώς ήθελα να τον έβλεπα, να ακούσουν τη σοφή κι ωραία του ομιλία όλοι εκείνοι οι νέοι που νομίζουν πως Θρησκεία και Επιστήμη είναι έχθρες! Θα μάθαιναν πως απεναντίας είναι στενότερες φίλες και πως η μία βοηθεί την άλλη για την ευημερία και την πρόοδο της Ανθρωπότητας. Θρησκεία, που περιφρονεί την Επιστήμη, δεν είναι ύψηλη κι αξία του προσρισμού της. Επίσης Επιστήμη, που περιφρονεί τη Θρησκεία, δεν είναι ανώτερη κι αληθινή: είναι ήμισυ μάθεια και δοκιοστροφία.

Κι άλλη φορά σ'εξέγραφα γι' αυτό το σπουδαιότατο ζήτημα, και παίρνω άφορμή από την ομιλία του κ. Μπαλάνου, για να σ'εξαναπώ μερικές αλήθειες, που δεν πρέπει να τις ξεχνάτε ποτέ. Από τι γεννιέται συνήθως στους νέους που σπουδάζουν, φυσικές προπάντων επιστήμες, ή αμφιβολία, ή άρνηση και η ιδέα ότι Θρησκεία κι Επιστήμη είναι έχθρες ασυμβίβαστες; Από μια μεγάλη παρεξήγηση, που την κάνει η ημιμάθεια. Επειδή π. χ. η Αγία Γραφή λέγει πως ο κόσμος δημιουργήθηκε σ'έξι μέρες κι η Γεωλογία, ή Αστρονομία, ή Παλαιοντολογία διδάσκουν πως χρειάζονται για τον άνθρωπο, που τον βασανίζουν τα μεγάλα και αγωνιώδη προβλήματα: Παιds μ'έκαμε; από ποῦ ήρθα; ποῦ πηγαίνω; ποῖds είναι ο προορισμός μου στη γῆ;—Από τ'άλλο μέρος, ή Θρησκεία—ή σημερινή Θρησκεία, απαλλαγμένη από τους φανατισμούς, τις προλήψεις και τους φόβους του μεσαίωνα—αναγνωρίζει την ανάγκη και τη χρησιμότητα της Επιστήμης και, αντί να την καταδιώκει και να την εμποδίζει όπως άλλοτε, τη βοηθεί. Επιστήμη και Θρησκεία είναι φίλες πια και σύμμαχες. Και με τις δυο μαζί, ο κόσμος προχωρεί στην πρόοδο, στον πολιτισμό, στην ευτυχία.

Αυτό βροντοφώνησε, στο τέλος της ομιλίας του, ο κ. Μπαλάνος, που ο θεολόγος, είναι άνθρωπος και της Θρησκείας και της Επιστήμης.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

τότε βλέπει πως η Επιστήμη δεν τα ξεγγεῖ όλα. Τὸ Μυστήριό υπάρχει, μένει ανεξιχνίαστο. Κι' η Επιστήμη αναγκάζεται να παραδεχθῇ πως ἡ πρώτη αἰτία τοῦ κόσμου εἶναι ἄγνωστη. Καὶ νὰ πῶς ἔχει δίκιο ἡ Θρησκεία, ποὺ λέγει ὅτι ἡ πρώτη αὐτὴ αἰτία εἶναι ὁ Θεός. Τί σημαίνει ἂν τὰ ἱερὰ βιβλία, τὰ πανάρχαια, ἐκθέτουν τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου σὲ τρόπο ὥστε νὰ τὴν καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι μὲς ἐποχῆς ποὺ ἡ Επιστήμη ἦταν ἄγνωστη; Οἱ ἔξι ἡμέρες τῆς Γραφῆς, π. χ., συμβολίζουν γεωλογικὲς περιόδους ἀπὸ χιλιάδες χρόνια τὴν καθεμιά. Τί σημαίνει ἂν οἱ Φυσικὲς Επιστήμες βρίσκουν τοὺς μερικὸν νόμους τῶν φαινομένων, ἀφοῦ τὸν γενικὸν δὲν μποροῦν νὰ τὸν βροῦν ποτέ, κι' ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες τὸμολογοῦν; Καὶ τί σημαίνει ἂν ὁ ἄνθρωπος μπορῇ νὰ κάνῃ μερικὰ πειράματα στὰ ἐπιστημονικά του ἐργαστήρια; Μεταχειρίζεται τὰ «ὀλικά» ποὺ δημιούργησε μὴ φορὰ κάποιος ἄλλος—ὁ Θεός—καὶ βασίζεται τοὺς νόμους ποὺ ἔθεσε Ἀδός. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ. Κι' ἄνθρωπο ζωντανὸ νὰ φτάσῃ νὰ κατασκευάσῃ ὁ ἄνθρωπος, πάλι τίποτα δὲν θὰ δείχθῃ μ' αὐτό! Τὸ Μυστήριον θὰ υπάρχῃ. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ μυστήριον, μόνο ἡ Θρησκεία μπορεῖ νὰ μᾶς μιλήσῃ.

Έτσι ἡ ἀληθινὴ Επιστήμη—ὅχι ἡ ἡμιμάθεια—αναγνωρίζει πῶς ἡ Θρησκεία ἔχει τὸ λόγο τῆς καὶ πῶς εἶναι κάτι ἀναγκαῖο κι' ἀπαραίτητο γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν βασανίζουν τὰ μεγάλα και ἀγωνιώδη προβλήματα: Παιds μ'έκαμε; ἀπὸ ποῦ ήρθα; ποῦ πηγαίνω; ποῖds εἶναι ὁ προορισμός μου στὴ γῆ;—Απὸ τ'ἄλλο μέρος, ἡ Θρησκεία—ἡ σημερινὴ Θρησκεία, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τοὺς φανατισμούς, τις προλήψεις καὶ τοὺς φόβους τοῦ μεσαίωνα—αναγνωρίζει τὴν ἀνάγκη καὶ τὴν χρησιμότητα τῆς Επιστήμης καί, ἀντὶ νὰ τὴν καταδιώκῃ καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ὅπως ἄλλοτε, τὴ βοηθεῖ. Επιστήμη καὶ Θρησκεία εἶναι φίλες πια καὶ σύμμαχες. Καὶ με τις δυο μαζί, ὁ κόσμος προχωρεῖ στὴν πρόοδο, στὸν πολιτισμὸ, στὴν ευτυχία.

Αὐτὸ βροντοφώνησε, στὸ τέλος τῆς ομιλίας του, ὁ κ. Μπαλάνος, ποὺ ὁ θεολόγος, εἶναι ἄνθρωπος καὶ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Επιστήμης.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Νύχτα' τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς χουρῶνει τὰ φύλλα τῆς μουριᾶς, κι' ἀναιεσά τους γλιστρᾷ ὡς τις βιολέττες στὸ μπαλκόνι, τοὺς κρίνους· μας χαϊδεύει τοὺς δροσάτους.

Εἴναξαν, θαρρεῖς, σι' ἄνθη τριγύρω ἄορατοι χουσαγγελοὶ μὲ χάρι ἀστροσκοπὴν χρυσή μ' αἰθέριο μῦθο... ὦ, τόσο χρῶμα ὁμορφοῦ ἔχουν πάρε!

Τὸ φῶς ἀπ' τὸ παράθυρο στὴν κλίνη, χρυσάφι ἀναλυμένο, ἀργὰ φτάνει ποὺ ὁ πόνος μου, ξενύχτης, δὲν ἀφήνει τὰ βλέφαρά μου ὕπνος νὰ γλυκάνει.

Τὴ φλόγα του, Παρθένα Ἐπειάδα, μὴ θύμηση θλιμμένη, τὴν κρατάει ἀκούμητη καὶ ἀσβύστη λαμπάδα ποὺ ἀκούραστη τὸ στήθος μου τρυπάει.

Κι' ὁ ὕπνος δὲν μὲ παίρνει... Ἡ Αὐτοῦλα θὰ στείλῃ, τὰ στερνὰ ἄστρα σὰν σβύσσον, Νεράιδες στὴ φτωχή μου καμαρούλα, τὸ πόνό μου καὶ μὲνα νὰ κοιμήσουν... Περιπλοκάς

MATIEΣ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΣΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Mais pourquoi m'entraîner vers ces scènes passées? Laissons le vent gémir et le flot murmurer! Revenez, revenez, ô mes tristes pensées! Je veux rêver et non pleurer!

Ήταν νυκτοφύλακας σ'ένα μισοκτισμένο σπίτι. Πρόσωπο ἡλιοκαμμένο καὶ μὲ βαθιὲς ρυτίδες. Ἀγρία χωριάτικη καὶ ἀπλοϊκὴ ψυχὴ. Ἡ μὴν του εὐχαρίστηση ἦταν τὸ τραγούδι.

Κάθε βράδυ, κάνοντας τὸν τακτικὸ περιπάτο, θὰ τὸν ἔβλεπα στὴ μπροστινὴ κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ, καθισμένο σταυροπόδι, νὰ τραγουδᾷ συνοδευόμενος τὸ τραγούδι του μ'ένα παλιὸ μαντολίνο.

Κάμαρα, τὸ λέει ὁ λόγος, γιὰτὶ ἀκόμα ἦταν σκέτα τοῦβλα, δίχως πόρτες καὶ παράθυρα. Σὲ μὴ γωνιά ἦταν ἀπλωμένο ἓνα παλιὸ στρώμα, ἔξω ἀπ' τὸν καιρὸ, δίχως μαξιλάρι, κι' ἀπέναντι στὸν τοῖχο, σ'ένα καρφί, κρεμόταν ἓνα κουρελιασμένο σακάκι. Τὸ τρεμουλιαστὸ κι' ἀδύνατο φῶς μὴς λάμπας πετρελαίου ἔδιδε σ' αὐτὴ τὴ γωνία τοῦ δωματίου καὶ τὸ ἀλλόκοτο, καὶ τὸ μελαγχολικὸ καὶ μυστηριώδες, ποὺ προσαρμόζονταν θαυμάσια μὲ τὸ τραγούδι τοῦ νυκτερινοῦ τραγουδιστῆ.

Δὲν τραγουδοῦσε τραγούδι τῆς ἐποχῆς, οὔτε εἶχε καμμιὰ ἐξαιρετικὴ φωνή. Τὸ ἀπλοϊκὸ του τραγούδι εἶχε καὶ τὸ πρωτόγονο, ποὺ τὸ μεγάλωνε ἡ βαθεῖα κι' ἀκαλλιέργητη φωνή του, κι' οἱ ἄπλες νότες τοῦ μαντολίνου ποὺ τὸ συνοδεύαν. Ἐμοιαζε σὰν ἓνας νοσταλγικὸς ὕμνος πρὸς τὴ μακρινὴ πατρίδα, μὰ μπορούσε νὰ ἦταν κι' ἓνα παράπονο τοῦ φτωχοῦ τραγουδιστῆ, ποὺ μέσ' στὴ γαλήνη τῆς νύχτας ἀνέβαινε ψηλὰ σ' Ἐκεῖνον. Γεμάτο μελαγχολία καὶ μικρὸ παράπονο εἶχε βαθεῖα ἀπὴλψη στὴν ψυχὴ μου. Μ'ἐπαινε μὴ ἀνεξήγητη στεναχώρια, σὰν νάσφιγγε κατὶ τὴν καρδιά μου. Λὲς κι' οἱ νο-

σταλγικὲς καὶ μελαγχολικὲς νότες τοῦ μαντολίνου ἔβρισκαν στὴν ψυχὴ μου καὶ τυποῖσαν χορδὲς ποὺ ἔβγαζαν κι' αὐτὲς τις ἴδιες νοσταλγικὲς καὶ παραπονετικὲς νότες.

Γι' αὐτὸ ἡ ἀνάμνηση αὐτὴ ἔμεινε βαθεῖα χαραγμένη στὴν ψυχὴ μου. Μὰ ὅταν θυμᾶμαι τὸ φτωχὸ τραγουδιστὴ καὶ τὸ πονεμένο τραγούδι του, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ θυμῶ καὶ ἄλλα παλιά. Γιατὶ οἱ ἀναμνήσεις εἶναι στερεὰ δεμένες ἀναμεταξύ τους· ἀποτελοῦν μὴ γερὴ ἀλυσίδα. Κι' ἂν ἀπ' τὸ σκοτάδι τῆς λήθης τραβήξῃς ἓναν κρίκο τῆς, μαζί του θὰ βγοῦν κι' ἄλλοι, ποὺ ἴσως νὰ σὲ κάνουν νὰ πονέσῃς...

Remontez, remontez à ces heures passées! Vos tristes souvenirs m'aident à soupirer! Allez où va mon âme! allez, ô mes pensées! Mon cœur est plein. Je veux pleurer!

Κάποιος

Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ...

Εἶναι νύκτα. Κάθονται σὲ μὴ ἀκρογιαλιά, ἀτενίζοντας ἀφηρημένα τὴ θάλασσα. Στὸν οὐρανὸ λαμπρουν, σὰ μικρὰ διαμάντια, ἐκατομύρια καὶ διασεκατομύρια ἀστεράκια, καὶ ἡ σελήνη εἶναι στὸν οὐρανὸ, φωτίζοντας τὴ θάλασσα καὶ κάνοντας ἐπάνω τῆς ἓνα φαρδὺ φωτεινὸ αὐλάκι.

Κοίταξα ἀφηρημένα τὴ θάλασσα, ἐνῶ ὁ νοῦς μου πήγαινε πρὸς μακριὰ ἀπ' τὴν πραγματικότητα, καὶ μοῦ φαινόταν πῶς τὰ δάση, τὰ βουνά, κι' ὅλη ἡ φύση, μ' ἓνα σιγανὸ μουρμουρητὸ, ρωτοῦσαν κατὶ τὴ μεγάλη ἀπέραντη θάλασσα καὶ τ' ἀναρίθμητα διαμάντια τ' οὐρανοῦ.

Καὶ τὰ χρυσὰ ἀστεράκια, ποῦναι συστήματα ἀμέτρητα, γέρνοντας τις χρυσὲς τους κορόνες, ἀπαντοῦσαν μὲ τὴν ἀδάμαστη θάλασσα, σὲ μὴ σιγανὴ τετραφονία:

—Εἶναι ὁ Δημιουργός, ὁ Δημιουργός τοῦ σύμπαντος! (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Πανηγυρεῖς

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Δὲν θέλω νὰ θυμῶμαι... σὰν νὰ ταν εὐκολὸ νὰ σταματήσῃ ὁ λογισμὸς, νὰ σβύσῃ κάθε σκέψη. Ἐπειτα εἶναι τὸ κάθε τι ποὺ μὲ κεντᾷ καὶ μὲ ἐξυπνᾷ, τὸ κάθε τι, γιὰτὶ ἦταν τόσο μεγάλῃ ἡ ζωὴ σου!

Ἀπόψε καθόμουν μοναχὴ καὶ γαληνεμένη κάπως· ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Χριστός, γιὰτὶ ἔρχονται βραδυνὲς ποὺ θαρρῶ πῶς θὰ ξεσπάσω σὲ μοιρολόι... Ὅλα ἦταν ἡσυχία στὴν ἐρημικὴ ἐξοχὴ ποὺ βοσκόμαστε, θέλοντας νὰ ξεχάσουμε καὶ νὰ ξεχαστοῦμε... Σαφηνιὰ ἄκουσα μακρινὰ ἓνα τραγούδι καὶ τιναχτήκα. Ἄ! ἦταν τὸ ἀγαπημένο σου «βράσινα, πίκρες καὶ καϊμὶοι, ἀφίστε με νὰ ζήσω...» Τόσες φορές τόσο, ἀδελφέ μου! ὅχι γιὰτὶ πραγματικὰ εἶχες τίποτα ποὺ σὲ βασάνιζε, — γιὰτὶ ἦταν τόσο χαρούμενη ἡ ζωὴ σου— ἔτσι σάρεσε νὰ τὸ λὲς γιὰτὶ ἦτο γλυκὸς ὁ σκοπὸς σου, ἄχ! καὶ πρὸς γλυκὴν ἡ φωνὴ σου.

Δὲν θέλω νὰ θυμῶμαι τις δικὲς μας πίκρες... τοῦ θανάτου σου καὶ τοῦ καίμοῦ μας, καὶ πηγαίνω πίσω στὰ παλιά, ποὺ τὸ παλιὸ τραγούδι μοῦ τὰ θυμῶσε πάλι... Πότε βρισκόμαστε σ' ἓνα δω-

μάτιο—χειμῶνας—καὶ πότε σὲ μὴ τὰ ράτσα, μὲ μακριὰ τὴ θάλασσα ἢ τὰ βουνά—τὸ καλοκαίρι,—σὰν κι' αὐτὴ τὴν ὥρα τοῦ βραδυνοῦ.

Ἐμεῖς ὅλοι—τώρα ποτὲ πιά ὅλοι—αὐτὸ κτυποῦν τὸ νοῦ μου—σιγά-σιγά ἀρχίζαμε αὐτὸ ποὺ στὸ τέλος γελώντας ὅλοι μας λέγαμε συναυλία τάχα. Ἀρχίζαμε κατὶ... νὰ ἓνα τραγούδι τοῦ σχολείου μας, ἔπειτα παλιὸς σκοπὸς, τροπάρια ἀπὸ τὸν Ἀκάθιστο ἢ τὴν Παράκληση τῆς Παναγίας, καὶ σιγά-σιγά, ἀρχίζε ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ λέγαμε τὸν ἐθνικὸ μας ὕμνο· καὶ πάντα στὸ τέλος ἐρχόταν τὸ «βράσινα πίκρες καὶ καϊμὶοι...» Καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμα, ὡς πού νάρθῃ ἡ νύκτα καὶ νὰ μᾶς φύγῃ ἡ ὀρεξή...

Τώρα οὔτε τραγούδια, οὔτε ψαλμική, —ἐφυγες ἐσὺ τὸ ἀηδόνι τοῦ σπιτιοῦ. Σιγαλιά καὶ πάλι σιγαλιά...

Ἰνδιάνα

ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΟΥ ΝΑΟΥ

Τ' ἀρχαίου ναοῦ ποὺ στάθῃ ἐκεῖ αἰῶνες, γκρεμίσματα, χαλάσματα ἀπομένον, ἀγρόμπελες στεφάνι γύρω δένον, σὲς δύο τὸν ποῦ μὲναι ὀρθίς κολόνες.

Λευκὰ στέκουν φαντάσματ' αὐτὲς μόνες κάποιες σταλαματιὲς δροσιᾶς τις ραίνον, στὰ πόδια τοὺς προσκυνητῆς, λὲς, γέρων κάποιες ἀγνές, βουνίστιες ἀνεμῶνες

Κάποια πηγὴ στὸ βράχο ἐκεῖ στὴν ἀκρία τὰ ρυθμικά σὰ νότες χύνει δάκρυα ἀπὸ τις μαρμαρένιες ἀχιβάδες

Κι' ἐκεῖ στὴν ἐρημιά πῶχει λαγγέψει, τὸ Φοῖβο καρτερεῖ μὲ τις Ναϊάδες ἀκόμη μὴ φορὰ νὰ ζωντανέψῃ.

Ἀδὴν Ρόδου

Η ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ

Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχή, φέραμε τρεῖς χρυσόμυγες, μὴ ἡ Σόφει, μὴ ὁ Μίμης, καὶ μὴ ἐγώ.

Ἡ πρώτη μας δουλειὰ σὰν φτάσαμε σπίτι, ἦταν νὰ ἀνεβῶμε στὴν ταράτσα καὶ νὰ δέσουμε ὁ καθένας τὴ χρυσόμυγα του ἀπὸ ἓνα στυλο. Τοὺς ἀφήσαμε καὶ λίγη κλωστή γιὰ νὰ ἔχουν κάποια ἐλευθερία, φέραμε τρεῖς πιτάκια μὲ ξάχαρη καὶ νερό, καὶ τις βάλαμε νὰ φᾶνε.

Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ποὺ μᾶς ἔχανε ποὺ μᾶς ἐβρίσκατε, στὴν ταράτσα. Μὰ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν μᾶς ἀγάπην γινόμεστε ἐνοχλητικοὶ σὲς καίμενες τις χρυσόμυγες, γιὰτὶ ἐνῶ καθόνταν ἡσυχες κι' ἐτρῶναν, τις τραβούσαμε καὶ ἀρχίζαμε νὰ τις γυρᾶμε γύρω-γύρω γιὰ νὰ πετάξουν, νὰ ἀκούσουμε τὸ χαρακτηριστικὸ τους βούισμα.

Ὁ καιρὸς ἄρχισε νὰ ψυχραίνῃ καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ τις κατεβάσουμε. Τις δέσαμε στὴν ὀπλοθήκη καὶ τὸ βράδυ σὰν ἀνάβαμε τὸ φῶς ἦταν μὴ χαρὰ νὰ τις βλέπῃ κανεὶς νὰ πετοῦν. Ἐκὼν χίλια δυὸ συμπλέγματα, ἀλλάζοντας κάθε λεπτὸ καὶ χρῶμα.

Μὴ Κυριακὴ φθινοπωριανή, πήραμε τις χρυσόμυγες καὶ ἀνεβήκαμε στὴν ταράτσα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε. Στὸ γαλάζιο οὐρανὸ οὔτ' ἓνα συννεφάκι, κι' οἱ χρυσόμυγες εὐτυχισμένες πετοῦσαν.

Ξαφνικά ο Μίρης και η Σόφη με πλησίασαν και μου είπαν ότι είχαν σκοπό να αφήσουν τις χρυσόμυγες ελεύθερες, γιατί αυτό που κάνουμε δεν είναι διόλου σωστό.

Είναι το ίδιο, σαν να είχαν δεμένους και μιά από το κεφάλι, και να μιά κρατούσαν σκλάβους.

Και σε λίγο οι κλωστές κόπηκαν, και οι δυο χρυσόμυγες πέταξαν, ελεύθερες πιά. Μάταια προσπάθησαν να με πείσουν να αφήσω κι' εγώ τη δική μου ελεύθερη! Έγώ πού! Είχα την ιδέα πως κοντά μου ζούσε ευτυχισμένη.

Το βράδυ ξαφνα ο καιρός χάλασε, και την άλλη μέρα έπιασε δυνατή ψύχρα. Εύθις μόλις σηκώθηκα το πρωί, η πρώτη μου φροντίδα ήταν να τρέξω στη χρυσόμυγα.

Τη βρήκα απάνω στο πιατάκι της! Έμοιαζε να τρώει.

Τράβηξα ελαφρά την κλωστή για να την κάνω να πετάξει, αλλά με το τράβηγμα, το σωματάκι, ξερό σαν κοκκαλένιο, κατακύλησε στο τραπέζι. Τρομαγμένη την πήρα στη χούφτα μου και προσπαθούσα να τη ξεστάνω. Μά τίποτα, η καϊμένη ή χρυσόμυγα ήταν ξερη, κοκκαλισμένη.

Τότε ένοιωσα στην καρδιά μου κάτι άναμικο από φόβο, λύπη κι' απαγορευση. Έσκέφθηκα όμως άμεσως: Γιατί λυπάμαι; Μήπως κι' ελεύθερη δεν θα κοκκάλωνε απ' το κρύο; Έτσι τουλάχιστον έζησε λίγο περισσότερο στη ζέση του σπιτιού.

Αλλά μιά τύψη φοβερή άρχισε να με βασανίζει. Πριν να πεθάνει, δεν θα πόθησε την ελευθερία της; κι' εγώ ειμ' εκείνη που της την στέρησα. Κι' οι άλλες δυο χρυσόμυγες είναι τώρα βέβαια κοκκαλισμένες απ' το κρύο σ' ένα λουλούδι μέσα. Μά η ζωή τους άρχισε και τέλειωσε στην έξοχή, στη φύση, ενώ αυτή; Πλησίασα στο παράθυρο, με τη χρυσόμυγα στο χέρι πάντα, και κοίταξα έξω. Στόν κήπο ή πρώτη φθινοπωρινή πνοή είχε ξεράνει όλα τα λουλούδια, μόνο μερικά χρυσάνθεμα είχαν ανθίσει και άνοιγαν έδω κι' εκεί ανθινές άγκαλιές.

Μιά ιδέα πέρασε γρήγορα στο μυαλό μου. Αφού ζωντανή δεν της χάρισα την ελευθερία, άς την στείλω πεθαμένη στη φύση. Έφερα το ξερό κορμάκι στο στόμα μου και το φίλησα. Για μιά στιγμή κάποιο δάκρυ το έβρεξε. Άνοιξα με βία το παράθυρο, και πριν προφτάσει να μπή αέρας μέσα την άμαρα, πέταξα τη χρυσόμυγα στο θάμνο με τα χρυσάνθεμα.

Αργότερα βγήκε ο ήλιος. Έτρεξα στο παράθυρο και κοίταξα τα χρυσάνθεμα. Στην καρδιά ενός λευκού λουλουδιού, σαν πολύτιμο πετράδι, φάνταζε ή νεκρή χρυσόμυγα.

Baléntia

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Όλη τη νύχτα, τρομαχτικοί εφιάλτες, μου τάραζαν το λιγιστό ύπνο, και το πρωί το θερμόμετρο έδειξε σαράντα πυρετό.

Έγστερ' απ' αυτό, καμιά άλλη άνάννηση δε μου έμεινε, ως τη μέρα που μου φάνηκε πως ξεπνούσα από έναν πολύχρονο λήθαργο.

Τί λοιπόν ήταν εκείνο που ένοιωθα; Είμωνα πεθαμένη και ζωντανεύω, ή μήπως κείνη την ώρα είχα γεννηθεί;

Οί όμιλιές, μου χτυπούσαν παράξενα στ' αυτιά. Με το γαύισμα ενός σκυλιού πετάχτηκε ως έχει πάνω απ' την τρομάρα μου, κι' ένα πουλί που κελαιδούσε έξω απ' το παράθυρο, μ' έκανε νάνοξω διάπλατα τα μάτια από άπορία, σά νάκονα για πρώτη φορά παρόμοιο σκοπό.

Όλα καινούρια! Όλα γεμάτα από τη χαρά της ζωής. Κι' ύστερα ο ήλιος!.. το φώς! Πόσο είναι όρατο το φώς!.. Στ' αντίκρουσμα μιάς άχτίδας που τρύπωνε απ' το άνοιχτο παράθυρο, τα μάτια μου πλημμύρισαν από δάκρυα άληθινής ευτυχίας.

Σιά-σιγά, άρχιζα να θυμούνται... Ό σκοτεινός πέπλος που σκέπαζε ως τα τώρα το μυαλό μου, μισανόιχτηκε και μ' άφηκε να κοιτάξω κάμποσες μέρες πίσω.

Νά... Ένα πρόσωπο γεμάτο άγνωση — το πρόσωπο της μαμμιάς χωρίς άλλο — σκύβει άγάλια από πάνω μου. Ένα χέρι άγγίζει άπαλά το καυτερό μέτωπό μου, και μιά φωνή γεμάτη γλύκα με ρωτά κάτι που δε θυμάμαι πιά να ξαναπώ.

Στο σπίτι όλο μιά άδονήθιστη ήσυχία. Άν κάποιος γελαστή και μιλήσει λίγο πιο δυνατά, ένα θυμωμένο σσ! τόν κόβει άπότομα.

Σ' όλων τα πρόσωπα μιά άνησυχία είναι ζωγραφισμένη, κι' όλοι θαρρείς κάποια πως φοβούνται.

Η σοβαρή μορφή του γιατρού ξεχωρίζει πολλές φορές ανάμεσα σ' όλες τις άλλες.

Ψιθυρίσματα και κομμένες κουβέντες φτάνουν συχνά ως ταυοιά μου...

Τί παράξενα όλ' αυτά! Συνέβηκαν στ' αλήθεια; Έγώ άρχίζω να μνή το πολυπιστεύω.

Είναι τόσο όμορφο το συναίσθημα του ξαναγυρισμάτος στη ζωή, που είχα κιόλας ξεχάσει πόσο κοντά απ' το θάνατο πέρασα...

Παρηγοριά

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ό άνάμνηση, είσαι ένα δώρα τουράου ή ένα μαρτύριο της κολάσεως; Lamartine

Η λύπη είναι άπέραντη, ή χαρά έχει όρια.

H. de Balzac

Δεν πρέπει να επιδιώκη να γνωρίζη κανείς αυτό που άγάπησε με τη φαντασία του: καμιά πραγματικότητα δεν συγκρίνεται μ' αυτή τη νεοαίδα. Peladan

Σκληρή καρδιά, στεγνό μάτι.

W. Hugo

Μιά μόνο ευτυχισμένη μέρα άρκει για να σβύσει όλες τις άσχημες.

H. de Balzac

Τό όρατο είναι τόσο χρήσιμο όσο και το χρήσιμο.

W. Hugo

Εύα Άδάμ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δυο δίδυμες άδελφούλες γυρίζουν το βράδυ στο σπίτι τους, με τη μεγάλη τους φίλη τη Φιφή.

Έξαφνα, ή μιά απ' τις δυο ρωτά: Άλήθεια, Φιφή, τώρα που είναι βράδυ, ξεχωρίζεις ποιά είναι ή Λόλα και ποιά έγώ;

Ρομαντική Βοσκοπούλα

257ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις Πνευματικών Άσκήσεων από τα φυλλάδια της Α' τριμηνίας του 1932 (Δεκέμβριος — Φεβρουάριος).

Γίνονται τέσσερις Διαγωνισμοί Λύσεων το χρόνο με πολλά βραβεία: Ένας κάθε τριμηνία. Ό 257ος που προκηρύσσεται σήμερα, είναι της Α' Τριμηνίας και θα διαγωνισθούν σ' αυτόν όσοι θα λύσουν Πνευματικές Άσκήσεις από το σημερινό φυλλάδιο ως το τελευταίο του Φεβρουαρίου 1932.

Οι παλιόι συνδρομητές έχουν τους δρους, που μένουν οι ίδιοι. Οι νέοι θα τους μάθουν από τον Όδηγό του Συνδρομητού που πρέπει άφεύκτως να τον αγοράσουν (τιμάται δρ. 5 και ταχυδρομικώς δρ. 6). Γιατί στόν Όδηγό θα βρουν όλους τους δρους της συμμετοχής σέ κάθε Διαγωνισμό και γενικά σ' όλη την κίνηση (Άλληλογραφία, Σελίδα Συνεργασίας, Μικρές Άγγελίες κτλ. κτλ.).

Έπειτα θάγροισουν από το γραφετό μου χαρτί των Λύσεων ή Λυσόχαρτο, όπου, κατά τους δρους του Διαγωνισμού, γράφονται οι λύσεις. (Σέ άλλο χαρτί γράμμένες, λύσεις δεν είναι δεκτές.) Θα στείλουν το αντίτιμο (δρ. 3, 50 από τ' Έσωτερικό και δρ. 4 από τ' Έξωτερικό) και θάγροισουν μιά δεσμίδα με 13 φύλλα, που άρκουν για τις λύσεις μιάς τριμηνίας. Όσο για την προθεσμία που θα τις στέλνουν, αυτή σημειώνεται επάνω από τις Πνευματικές Άσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Οι λύσεις π. χ. του σημερινού είναι δεκτές ως τις 5 Φεβρουαρίου. Έχουν λοιπόν καιρό, όσοι θέλουν να διαγωνισθούν, να προμηθευθούν και Όδηγό και χαρτί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 όδός Εϋριπίδου, την 1 Δεκεμβρίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τα όποια πρέπει να πληρώσω πρόοτιμο. Ζυγίζετε τα και βάτετε το γραμματόσημο σωστό. — Δεν άπαντώ σέ κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τα έχει ο Όδης της Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6, και πρέπει να τον προμηθευθεί όποιος θέλει να λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

ΜΕ τη βοήθεια του Θεού και με την άγάπη των παιδιών, μπαίνω σήμερα στόν 54ο χρόνο μου. Κανένα ελληνικό περιοδικό, καμιά εφημερίδα, δεν αξιόθηκε ποτέ να ζήσει τόσα χρόνια. Μπορώ νάμαι γι' αυτό υπερήφανη, αλλά περισσότερο από μένα τα Έλληνόπουλα, που δεν έπαψαν ποτέ να γαργαλίζουν και να υποστηρίζουν ένα περιοδικό που τα έτερπε και τα ώφελοσε. Γιατί όλων των γεγεών τα Έλληνόπουλα, από το 1879 που πρωτοφάνηκε, άγάπησαν κι' έπαστρήσαν το περιοδικό μου, όπως και τα σημερινά. Οι παλιόι μου φίλοι, οι παλιές μου φίλες, μου φέρονον σήμερα τα παιδιά τους, τα εγγόνια τους, τάνιψια τους ή τα μικρότερα τους άδελφια... Η πρόσ τη Διάπλαση άγάπη είναι πιά μιά παράδοση: παραδίδεται από γενεά σέ γενεά. Και γι' αυτό, με την βοήθεια πάντα του Θεού, έλπίζω να ζήσω ακόμα χρόνια...

Άλλ' άς αφήσουμε τώρα το μέλλον κι' άς ιδούμε το παρόν... Πώς άς φαίνεται το πρώτο μου αυτό φυλλάδιο; Πώς άς

άρεσουν τα νέα μου μυθιστορήματα; Τι άς λέει ή «Έξω ντέ Φερλά», το «Βασιλόπουλο και Ζητιανόπουλο», ο νέος «Κανελής»; Δεν άμφιβάλλω πως όλα θα άς ένθουσιάζουν. Βλέπετε ακόμα και μιά τυπογραφική καινοτομία: Κατήγγησα τις τετράστιλες σελίδες του τέλους, που ήταν πυκνές και κουραστικές στο διάβασμα, και τις έκαμα κι' αυτές τριτίστιλες, όπως τις είχα στην άρχή. Η πληθώρα της ύλης, προπάντων της Άλληλογραφίας, με άνάγκασε να την πυκνώσω τότε που το φυλλάδιο ήταν όκτασέλιδο και μόνο τρεις σελίδες άφιέρωνα στην κίνηση. Άλλά τώρα, που καθιερώνω το δωδεσέλιδο, δεν άπάρχει πιά λόγος. Μπορώ ναφιέρωνω τέσσερις σελίδες στην κίνηση, που είναι άρκετές. Έτσι και τα κομμάτια σας στη Σελίδα θα φαντάζουν καλύτερα, τώρα θα είναι κι' αυτή τριτίστιλη σαν τις άλλες.

Η ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΞΕΠΑΘΜΑ

Καθώς άς είπα και στην προκήρυξη του 51ου, φύλλου, τώρα πρέπει να ανανεώσω τη συνδρομή σας που έληξε την 30 Νοεμβρίου, και την περιμένω. Σας θυμίζω επίσης ότι προκηρύχθηκε και ο 32ος Διαγωνισμός Ψεσπαθώματος. Είναι περιττό να άς πω περισσότερα, γιατί έξέρω ότι ή άγάπη σας σέ μένα άναγωνρίζε ως καθήκον τόσο την έγκαιρη άνανέωση της συνδρομής, όσο και τη διάδοση του περιοδικού μου, την έγγραφη νέων συνδρομητών, το ξεσπάθωμα. Κι' έχω πεποίθηση σέ άς...

ΤΑ ΦΕΓΓΩΝΤΑ ΤΟΥ 1931

Την 30 Νοεμβρίου έληξε ή ισχύς όλων των ψευδώνυμων που είχαν έγκριθεί στο διάστημα του 1931, είτε στην άρχή, είτε στο τέλος του χρόνου.

Όσοι λοιπόν θέλουν να έχουν τα ίδια και για το 1932, πρέπει να τανανεώσουν ως το τέλος Άννουαρίου. Ός τότε δηλαδή είμαι υποχρεωμένη να τους τα φυλάγω. Κατόπι θα τα δίνω, γιατί θα τα θεωρώ ελεύθερα, άφαιμένα. Έννοείται ότι, αντί να ανανεώση κανείς το παλιό του ψευδώνυμο, μπορεί να πάρη νέο για το 1932 (πάλι 10 δρ. θά πληρώση) ή και δυό, και τρία...

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1931

Όσοι θέλουν να λάβουν μέρος στόν έτήσιο Διαγωνισμό των Εϋσήμων, θα μού στείλουν τώρα τη Σημείωση που όρίζει ο Όδης. Θα μού σημειώσουν δηλαδή σ' ένα χωριστό χαρτί, όλα τα Έύσημα που πήραν σέ Διαγωνισμούς κατά το διάστημα του 1931 από τον περασμένο Δεκέμβρη ως το τέλος του Νοέμβρη) αναφέροντες τακτικά τον αριθμό των Εϋσήμων, το φυλλάδιο στο όποτον έγινε ή άπονομή, το είδος του Διαγωνισμού και το ψευδώνυμο με το όποτον έλαβαν μέρος σ' αυτόν: (II. χ. με το ψευδ. Χαρά του Σπιτιού, φυλλ. 47, «Κοριακή», έλαβα Έύσημα 18). Στο τέλος γενικό άθροισμα (έλαβα εν όλω Έύσημα 143) και άπονομή. — Σημειώσεις είναι δεκτές μέχρι τέλος Άννουαρίου.

Θά μ' εύκολύνουν πολύ όσοι μού στείλουν, μέσα στην ίδια προθεσμία, και μιά Γενική Σημείωση ή Στατιστική των Εϋσήμων του 1931. Αυτή μπορεί να γίνει ή κατ' άλφαβητική σειρά των ψευδώνυμων, ή κατά σειράν έπιτυχίας, ή και κατά τους δυο τρόπους.

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Όσοι δεν έχετε τόν Όδηγό — το απαραίτητο αυτό βιβλιαράκι για όσους λαβαίνουν μέρος στην κίνηση, — είν' εύκαιρά, τώρα

με την άνανέωση της συνδρομής σας, να προσθέσετε και 6 δραχμές για να σας τόν στείλω. Σημειώσατε ότι νέος Όδης άς θά έκδοθή, γιατί οι όροι μένουν οι ίδιοι. Μόνο ένα παράτημα θα τυπώσω άργότερα, όπου θα βάλω τους νέους δρους της Σελίδας Συνεργασίας. τους δρους του Β' Δημοψηφίσματος για Πρωτοδιαπασσώπουλο και Πρωτοδιαπασσώπουλα κτλ.

Σας θυμίζω επίσης το Σήμα της Διαπλάσεως, που τα παιδιά μου το φορούν προς διάκριση και άναγνώριση. Τιμάται δρ. 25 και ταχυδρομικώς δρ. 30.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1931

Ό συμπληρωμένος πιά τόμος του 1931 θα είναι έτοιμος σέ λίγες ήμέρες, ραμμένος, με το έξωφύλλό του, σωστό βιβλίο. Θυμίζω πως είναι το καλύτερο δώρο για τις γιορτές που μάζ έρχονται.

Χαιρετώ τους νέους μου φίλους. Όσοι απ' αυτούς θέλουν να λάβουν μέρος και στην κίνηση, πρέπει πρώτα πρώτα να γορράσουν τόν Όδηγό που είπα παραπάνω. Βήμα δέν μπορούν να κάνουν χωρίς αυτόν!

Έγστερ' από τόσα που έπρεπε να πω σήμερα σέ όλους, — πρώτο φύλλο βλέπετε, — φυσικά δέν μού μένει χωρίς για έκτεναίς ιδιαίτερες άπαντήσεις. Λίγα λόγια λοιπόν σέ καθέναν απ' αυτούς που μού έγραψαν, για να ιδούν τουλάχιστο ότι έλαβα και διάβασα τα γράμματα τους.

Ρόδη Ουράνη, είμαι τελείως ίκανοποιημένη. Σ' εύχαριστεί κι' ο Άνάνης για το άνέκδοτο που τού έστειλες και που δημοσιεύεται σήμερα στά «Χίλια-Μύρια».

Με άποζημιώσεις με το παραπάνω, Παγασαία, για τη δικαιολογημένη άλλωστε απωπή. Εύχαριστώ πολύ και για το ξεσπάθωμα και για όλα.

Και σένα, Ρωμαντική Βοσκοπούλα, σ' εύχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα. Χαίρω που είσαι τώρα καλά. Σο έστειλα δ. τι παρήγγειλες με την άδελφή σου.

Καθόλου άργά, Δέλια, Όπως πάντα, είσαι απ' τους πρώτους πρώτους που ανανεώνουν. Χαίρω που ή μητέρα έγινε κι' ά κι' έλπίζω γρήγορα να μού ξαναγράψης.

Νομίζω, Δέλικρη, ότι πριν άπαντήσω στο Άστέρι της Μαρμιάς, άπάντησα σέ σένα γι' αυτό το ζήτημα. Και σο είπα επάνω-κάτω τα ίδια. Άλλωστε από την άπάντησή μου αυτή σέ σένα έλαβε άπορμή να μού γράψης κατόπι το Άστέρι.

Κατά τις περιστάσεις, Βασιλεύ των Δασών, πότε θα πής «ο κύριος γυμναστής», και πότε «ο γυμναστής» απλώς. Το που και το πως θέλουν περιποιημένη μόνον δταν είναι έπιρήματα τόπου και τρόπου (που πώς; πώς ήλθε;). Για το ξεσπάθωμα εύχαριστώ πολύ.

Χαίρω, Εύα, που ξαναγυρίζεις στην κίνηση κι' έλπίζω τώρα να φανείσαι συχνά. Είδες την έγκριση του ψευδώνυμου σου.

Φαντάζομαι τη χαρά σου, Μπουμπουλίνα, γι' αυτούς τους 850 ψήφους που σο έδωσαν και βραβεία στο Δημοψήφισμα. Άλλά γιατί άπορείς; έπρεπε και να σέ γνωρίζουν για να σέ ψηφίσουν; Τα παιδιά έψηφισαν απλώς ένα όρατο ιστορικό ψευδώνυμο. Γι' άμολή, για φωτογραφία, δέν έξέρω: δ. τι λέει ο Όδης.

Σο άρεσε πορσιότερο «Η Μικρή Άγνοστη». Περεσέ, γιατί σο άρεσουν μυθιστορήματα με περιπέτειες και με πλοκή. Άλλοι προτιμούν άλλο είδος. Άς είναι, και τα δυο φαιναί είναι από εκείνα που σο άρεσουν.

Ναι, Χάιδω, αυτά τα διηγήματα τού

Άνατόλ Φράνς, που τόσο σ' ένθουσιάζουν, είναι σ' ένα γαλλικό βιβλίο με τόν τίτλο Garçons et Filles», καθώς και σ' έν' άλλο με τόν τίτλο «Nos enfants». Κι' έγώ λυπούμαι που δέν μπορείς να μού γράψης πιο συχνά, άλλ' άφού έχης τόσα διάβασματα, τί να γίνη!

Μά τί να σο άπαντήσω, Άτρώμη Πειρατά, άφού δέν μπόρεσα να διαβάσω ούτε λέξη από το γράμμα σου; Γράψε μου καθαρότερα, παιδί μου. Δέν πιστεύω να είναι έτσι και τα τετράδια σου στο σχολείο.

Πραγματικώς, Χρυσόμυγο, το έφετεινό Χριστουγεννιάτικο της «Νέας Έστίας» τού κ. Ξενοπούλου, που θα έκδοθή σέ λίγες ήμέρες, θα είναι κάτι έκτακτο: Καλό χαρτί, εικόνες χρωματιστές, καλλιτεχνικό έξωφύλλο, 130 σελίδες και 50 συνεργάτες! Και θα στοιχίξη μόνο 20 δραχμές.

Δέν έχεις άδικο, Ντίνε Άδερλίτη: τα περισσότερα από τα σημερινά γαλλικά περιοδικά της νεολαίας είναι μέτρια. Άλλοτε ύπηρχαν το «Magazin d' Education», το «St Nicolas» και άλλα όραιότατα. Άλλά έπαψαν αυτά και βγήκαν νέα, προστυχεμένα σέ όλα κατά το πνεύμα της εποχής.

Να λοιπόν που τελείωσε ο τόμος, Μυροβόλε Άνδρος, και τώρα μπορείς να τόν χρυσόδέσης, για να στολήσης το γραφείο σου. Σ' εύχαριστώ για την άνανέωση και τα καλά λόγια. Κι' ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Εϋχές» τού Άστέρι της Μαρμιάς. Το κομμάτι αυτό δέν έχει σημασία παρά μονάχα για το πρόσωπο στο όποτον είναι άφιερωμένο. Οι άλλοι που θα το διαβάσουν, θα δυσκολευθούν πολύ να καταλάβουν τόν συμβολισμό. — «Η Νύκτη» τού Θ. Α. Μ. Άτχνου: οι στίχοι και κοινό το θέμα. — «Ναίξη» τού SOS. Άπό τα συνηθισμένα παιχνίδια με τα ψευδώνυμα.

Άλλά για τ' όνομα του Θεού! έπιτρέπεται να χρησιμοποιεί κανείς τα ψευδώνυμα των παιδιών για να γράψη ένα τόσο πένθιμο κομμάτι; — Άπό τα παιδρά: τού Μύρου της «νδρου». Άνέκδοτο από τα πιο γνωστά. Το έχουμε δημοσιεύσει και σέ καλύτερη μετάφραση. — «Ο πόνος» της Σουλφίδος. Το θέμα, πολύ φιλοσοφικό, χρειάζεται άναλογη έκτέλεση. — Τα χρόνια περνούν» τού Ε. Μ. Α. Τού δημοσιεύω το άλλο που είναι πολύ καλύτερα γραμμένο. Αυτό είναι γεμάτο από λυρικές εκφράσεις που δέν ταιριάζουν σέ πεζό κομμάτι. Π. χ. «Τα σπάνια ροδοπέταλα της ευτυχίας σκορπισμένα πέρα δώθε, αναδίδουν όσμές ζωτικές». Όχι το ίδιο σ' Ε. Μ. Α. δέν θα έρει τί θέλει να πη μ' αυτό. Πόσο μάλλον εκείνοι που το διαβάζουν!..

«Παιδική Ψυχή» τού II. Μ. Ν. άλλαχθη δ τίτλος που είναι άταίριατος, να γίνη απλούστερη ή άρχή όπου ο συγγραφέας έπιδίδεται στην... ψυχανάλυση, και να ξανασταλή, γραμμένο κάπως λογοτεχνικότερα. — «Εσπερινός» τού Γιάννη Έργε. Άτχνου στίχοι, γεμάτοι χασμωδίες και χωρίς μέτρο κανένα. Το θέμα κοινό, άλλα έκμεταλλεύεται, φθάνει ή έκτέλεση να είναι καλή. — «Η όμιχλή» της Μ. Κ. Αυτό πιο άτχνου και σέ πολλά μέρη άνατανόητο. Η όμιχλή «στη δύση του ήλιου με μιά φωνή...» Άπό πότε έχει «φωνή» ή όμιχλη; — «Ο μικρός Ήρως» τού Πληρωμένου Άστού. Η μετάφραση άτχνου και γραμμένη σέ γλώσσα σχολαστική. Άς προσέξη ο II. Α. τη γλώσσα της Διαπλάσεως για να ιδη πως πρέπει να γράψη. —

Θά έξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ενανώνεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10.—Τα εγκρινόμενα ή ά'ανεούμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται από Α, ανήκουν σε άγόρια και δσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Έλαφίνα, κ. (ΘΜ). Μεσημβρινός Άστήρ, ά. (ΓΣ). Ζερμαίν, κ. (ΜΔ). Αίματοβαμμένη Λόγχη, ά. (ΓΖ). Άτρόμητη Κυπριοπούλα, κ. (ΜΓ). Παγασαία, κ. (...). Αύγούλα, κ. (ΑΙ). Σίσυφος, ά. (...). Νηρηίς του Παγασητικού, κ. (...). Κυκλάμινο, κ. (!!). Άρετούσα, κ. (...). Λευκοθέα, κ. (ΚΣ). Ραγισμένη Λύρα, κ. (...). Μικρό Βιολάκι, κ. Κόκκινη Σημαία, ά. (Μπούμ! βρέστε με). Έρμης, ά. (ΝΔ). Μοισουράς, ά. (;;!). Πειραιωτάκι, ά. (ΤΠ). Ίδανική Γλυκύτης, κ. (ΔΣ). Άγραφιώτικη Φτέρη, κ. (...). Φιλομήλα, κ. (ΣΑ). Νίκη, κ. (ΑΠ). Δάρις, ά. (ΓΔ). Πλάνο Ήλιο-βασιλέμμα, κ. (ΝΓ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μεγάλη Έλλάς, κ. Ρέα Συλβία, κ. Χρυσή Βελόνα, κ. Δωδεκανησιακός Πόθος, ά. Έδουάρδος Μπιάνκο, ά. Νέλλη, κ. Λέλια, κ. Ρωμαντική Βοσκοπούλα, κ. Άππιανός, ά. Λαμπαδίας, ά. Νάρκισσος, ά. Εύα Άδάμ, κ. Πόνου Δάκρυ, κ. Κόροϊδο, κ. Κάποιος, ά. Άνθος της Άνατολής, ά. Ευαίσθητη Καρδούλα, κ. Άγριόγατα, κ. Ηρωϊκό Ναυτόπουλο, ά. Λυγαριά, κ. Κορυδαλλός, ά. Κεφαλλονίτης, ά. Άνοιξιότικη Βροχούλα, κ. Συλφίς, κ. Άνατέλλον Ήλιος, ά. Μπουμπουλίνα, κ. Κορφιοπούλα, κ. Τρελλός Βιολιστής, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της. **Σίυφον** (εύχαριστώ πολύ τὰ ψευδώνυμα ένεκρίθησαν) **Ταυγέτην** (δέν πειράζει' εύχαριστώ πολύ για τὰ καλά λόγια) **Άρετούλαν** (έκαμες πολλὰ καλά νὰ πῆς καί σὺ τῇ γνώμῃ σου ἀνταλλάγῃ ἀλληλογραφίας διὰ τοῦ γραφείου μου δέν γίνεταί' δέν τό λέει δ' Ὁδῆγός;) **Γλυκειάν** **Έλληνοπούλαν** (σοῦ ἀπήντησα καί σὲ προηγούμενο διαβεβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στό **Νάρκισσο** καί στήν **Ηρώ**) **Χρυσούλαν Ζόγια** (εύχαριστώ πολύ νὰ ἐλπίσω ὅτι δέν θά κάμῃς πάλι ἕνα χρόνο νὰ μοῦ ξαναγράψῃς;) **Σμεῖλῃν** (τό γράμμα σου, ποῦ μ' εύχαρίστησε πολύ, τό φύλαξα γιά νὰ σοῦ ἀπαντήσω στό ἐρχόμενο) **Ίωάνναν καί Μερόπην Μωυσόγλου** κι' ἐγὼ χαίρω πολύ ποῦ θά σᾶς ἔχω πάλι Διαπласοπούλες' καί γιά πολλά, ἐλπίζω, ἀκόμα χρόνια...) **Άππιανόν** (εύχαριστώ πολύ ἡ **Β. Ν.** ἐξακολουθεῖ) **Βασιλέα** τῆς **Ερῆμου** (δέν πειράζει' πρῶτα τὰ μαθήματα!) **Λάμπρον Χ. Θερόν** (κι' ἐγὼ εύχαριστήθηκα πολύ ποῦ ἤλθες σὲ γραφεῖο μου' εύχαριστώ γιά ὅλα) **Κόκκινο Καναρίνι** (εύχαριστώ πολύ γιά τό ἐσπάθωμα ἂν μοῦ ἔγραψες καί λίγο συχνότερα...) **Τζῶν Μπατόπουλον** (καί σένα σ' εύχαριστώ πολύ γιά τό ἐσπάθωμα) **Ευαίσθητην Καρδούλαν** (εύχαριστώ πολύ τώρα τίς γιορτές ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς) **Αίματοβαμμένην Λόγχην** (διόρθωσα τοὺς ἀριθμούς) **Ηρωϊκό Ναυτόπουλο** (εύχαριστώ πολύ γιά τὴν ἀνανέωση' καί γράφε' μου) **Φιλομήλαν** (μετὰ χαρᾶς!) **Τζουλιάναν Καταβάτην** (ἐλαβὰ, εύχαριστῶ, ἔστειλα) **Ηρώα τοῦ Σουλίου Περίπλοκάδα** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου, θάπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἴδε προκήρυξιν εἰς τὴν σελ. 10 —Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Φεβρουαρίου

1. Δεξιόγραφος

Ὑπνος βαθύς σὰ λήθαργος
Με' ἀντωνυμία παίρνει πλάϊ
Κι' ἕνα λουλούδι χειμωνιάτικο
Μεθυστικά μοςχοβολάει.

Νέλλη

2. Συλλαβογράφος

Ἐν' ἄρθρο καί μιὰ νότα
Με μέλος τοῦ προσώπου
Ἐνώνεις τεχνικά,
Καί βάρβαρη προβάλλει
Βασιλίτσα ἀρχαία

Μπροστά σου ξαφνικά.

Νταίξη

3. Στοιχειογράφος

Τοὺς προσθέτω ἕνα γράμμα
Κι' ἀπ' τὸν κῆπο μου— τί θάμμα!
Φεύγουν ὅλα τους παρέα
Γιά νὰ χτίσουν πόλη ὠραία.

Κυρά τῆς Θάλασσας

4. Μεταγραμματισμός

Ὁ βασιλιάς καθόταν πάνω,
Μὰ τοῦ ἀλλάζω ἕνα του γράμμα
Καί νάντηχῃ τώρα νάνω
Ἀτέλειωτο, μεγάλο κλάμα.

Σὺράνιο Τόξο

5. Δικτυωτόν

* * * * * = Χώρα ἐλληνική
* * * * *
* * * * * = Ρήτωρ ρωμαῖος
* * * * *
* * * * * = Πέρσης βασιλεὺς
* * * * *
* * * * * = Δοξολογία
Καί καθέτως τὰ ἴδια.

Σιφονέτ

6. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 4 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 6 5 6 4 = Ἰχθύς
3 2 1 6 4 = Φραγμός
4 6 5 6 4 = Ἐπίθετον
5 3 7 3 6 4 = Ἀἴμνη
6 2 7 3 6 7 = Πτηνὸν ἄγριον
7 3 5 6 4 = Μετέωρον
8 2 6 5 9 = Ἀπαραίτητον
9 8 8 6 7 = Συγκριτικόν

Λιάνα

7. Φωνηεντόλιπον

γγνν γνν γνν

Ἀνουβις

8. Γριφος

τρο τρο,
τρο τρο
τρο
τρο τρο
τρο τρο

Μιράντα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38

526. Φειδίας (φίδι, άς). — 527. Ἄπισ (α, πῆς). — 528. Ἀλπεις-Πελιάς. — 529. Ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

530. Σ Π Α Ρ Τ Η Ν Η Σ Ι Ο Ν
Ο Ρ Α Ω
Ρ Υ Ο Φ Α Δ Σ Ο Τ Ε
Δ Ψ Υ Ι
Ν Ο Ο Α
Κ Α Τ Α Σ Κ Ο Π Ο Σ Μ Ω Υ Σ Η Σ

531. ΑΧΡΙΣ (Χάρις, χάρις, Ἰσοάχω, σάρισσα). — 532. ΚΑΪΡΟΝ (Κρέων, ΣΑββατον, Τετλοικς, στέΡνον, ρόμβος, κάρουΝ.) — 533. Μή δις ἐπὶ τὸ αὐτό. — 534. Τὰ περιττὰ εἶναι καὶ ἄχρηστα. (τὰ περὶ τᾶ, ἡ ναι Κέα, χρ εἰς τᾶ.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1931), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφος δρ. 110 καὶ ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστῳ τόμῳ προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφος καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 23 εἴτε ἀρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΒ' — 1]

Εξακολουθῶ ἀνταλλαγῇ καρτῶν, Μ. Μυστικῶν, ἀλληλογραφία. Ἰθώμη, Γόρδις Δεσρῆ, Ἰουλιθ. Ἰουλιέττα Ρωμαίου, Φρανσίνα, Χρυσάλλης, Ἰνδιάννα, Ἀγνή, Λατάνια, Ἀρη, Περιπλοκάδα, Μίκυ Μάους, — Νᾶ περιμένω; [ΔΑ'—590]. ΦΑΟΥΣΤ

[ΔΒ' — 2]

Διαπласοπούλα. ὑποστηρίζετε τοὺς [ΔΑ'—634] διαγωνισμοὺς τοῦ Ἐρνάνη. Βραβεῖα 20 ἐκλεκτά.

[ΔΒ' — 3]

Οἱ **Εὐπατριδαί** ἀποσύρονται, διαπιστώσαντες τὸ ἀδύνατον τῆς εὐδοκίμησεως σήμερον συλλόγου με' ἀρχάς, οἱ αἱ τοῦ «Ὁμίλου **Εὐπατριδῶν**».

[ΔΒ' — 4]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με' ὅλους καὶ ὅλες 11 ἕως 16 ἐτῶν. Ἀπαντῶ ἀμέσως. Δ/σις: Μαρούλα Γερολέμου, δδός Κιτίου Κυπριανῶ 40. Λεμεσόν (Κύπρου).

Ἀτρόμητη Κυπριοπούλα

[ΔΒ' — 5]

Στὸν ἀγαπητὸ **Ταρζάν** εὐχόμεσθε νὰ ἀριστεύῃ πάντα στῇ ζωῇ του.

Ἀδελφεῖν—Νοστράδαμος

[ΔΒ' — 6]

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ } ΣΤΟ ΔΗΜΟ-
ΤΑΡΖΑΝ } ΨΗΦΙΣΜΑ

[ΔΒ' — 7]

Καὶ σένα, **Ταρζάν** γιά τὴ γιορτῇ σου, σοῦ χαρίζω τὸν... **Γόρδιο Δεσμό.** **Ὁ Δόγκριν** τοῦ **Βάγκνερ**

[ΔΒ' — 8]

Ριγολέτο, ξαναστέλνουμε τὴ Δ/α μας: **Alitki Alyanaki, Mechroultete sokak 11, Vecil-Keny, Stamboul—Turquie.**

Πλάνο Δοξάρι,

Κοκκινόπετρα, Ἀφρική

[ΔΒ' — 9]

Μπαλινοντας στὲν 51 χρόνα ἡ «ΔΙΑΠΛΑΣΗ» συναντᾷ γιά πρώτη φορὰ διαπласακὸν περιοδικὸ ὅπως ἡ «ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ». Ἐτησίᾳ συνδρομὴ 25 δραχμῆς. Γράφατε: **Α. Ἀσημακόπουλον, Λεόντειον Λύκειον, Ἀνω Πατήσια Ἀθῆνας.**

Α. Ἀσημακόπουλος